

Gerçek

Fabrikalardan haberler:

HT Solar, Oyak-Renault, Mefro Wheels, Tofaş, BP Plas, Metal fabrikalarından; Antalya Turizm İşçilerinden, Bursa, Çorlu Fabrikalarından Haberler...

Sayfa: 2-4

Mart 2018 / Sayı: 102

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

Birliğin harcı emektir!

Siyasetin kimyasını da matematiğini de değiştirebiliriz

Türkiye seçimlere mi gidiyor yoksa bir uçuruma mı? 2019'da bir seçim olacak mı seçim seçime benzeyecek mi o bile belli değil. 16 Nisan halk ve tarih nezdinde meşruiyetini sağlayamamışken, referandumun seçim hilelerini yasa yapıp önümüze getiriyorlar. Yetkilerini alıp zincire vurdıkları meclisi bir de yüzde 10 barajıyla boğmaya devam ediyorlar. Ekonomi çöküşün eşliğinde, özelleştirme ve borçlanma ile yangına benzin döküyorlar. Her şey, işler bugünkü gibi giderse 2019 virajının sonunda bizleri düzlüğün değil uçurumun beklediğini gösteriyor. Öyle gitmemesini sağlamak işçinin emekçinin elinde.

Bugünden baktığımızda Türkiye'nin emekçi halkının gözünü sandığa dikmesi çareyi sandıkta araması için hiçbir sebep yok. Modern tefeciler yani bankalar seçimi beklemiyor, borcunu ödemedin mi derhal haciz memuru gönderiyor, hesabına, evine barkına ipotek koyuyor. Patronlar da seçimi beklemiyor, işten atıyor, hak gasp edi-

yor, gün gün ihalesini kovalamaya devam ediyor.

Sahte ve ikiyüzlü demokrasi, sandık edebiyatına bayılır. Sandığı milli iradenin adresi olarak gösterir. Kendisi ise işini hep başka türlü görür. Ülke sandık iradesiyle mi yönetiliyor zannediyorsunuz? Mesela emperyalist tekel Cargill Türkiye'de seçimlere mi giriyor? Mecliste milletvekili, hükümette bakanı mı var? Ama bir rapor veriyor hükümete, anında Şeker fabrikaları haraç mezat satışa çıkartılıyor. ABD emperyalizminin tepe tepe kullandığı üsler ona seçimle mi verildi? Alman emperyalizminin Şansölyesi Merkel, hangi sıfatla Türkiye'den istediği mahkeme kararını çıkartıyor? Mavi Marmara katliamında İsrail'i aklayıp Türk mahkemelerindeki davanın düşürülmesi için kim oy verdi?

Büyük patronların örgütü TÜSİAD 16 Nisan'da muhtura verdi. Sandıktan ne çıkarsa çıksın benim dediğim olacak dedi. NATO'da kalacağız, AB'ye yöneleceğiz, işçiyi ezeceğiz dedi. Hepsini günü ge-

lince yapıyorlar. Bir tek OHAL'in kaldırılması var. Ona da Cumhurbaşkanlığı gelirse zaten gerek kalmayacak. **Ezenler, sömürenler, emperyalistler cephesinde kimse işini seçime bırakmıyorken işçi sınıfı ve ezilenler neden öyle yap-sın!**

İşçi sınıfı ve emekçiler sandıkta olduğundan çok daha fazla sokakta, meydana, madende, fabrikada güçlüdür. Bugünün işini yarına bırakmadığında; grevle, işgalle, direnişle hakkına sahip çıktığında kazanmaktadır.

Türkiye ekonomisi ve siyaseti sandıklar kuruluncaya kadar sarsıcı depremler yaratacak çok sayıda fay hattına sahiptir. Bu depremlerde ya emekçi halk enkaz altında kalacak ya da emekçi halk bu kirli düzeni gomecektir.

Emeksiz yemek olmaz! Bu tayin edici mücadeleye hazır bir şekilde girmek için işçi sınıfının ve emekçilerin saflarını sıkılaştır-maya, Türkiye siyasetinde emeğin kutbunu oluşturmaya çağırıyoruz. İstibdadın toplumda yarattığı ku-

tuplaşma, bir avuç sömürücü azınlığın çıkarınadır, kardeş kavgasına götürür. Emeğin kutbu ise tüm milleti ekmek ve hürriyet kavgasında birleştirir. Kürtlerle barıştırır, komşularla barıştırır, emperyalistlerle savaşacak gücü ortaya çıkarır.

Emeğin kutbunun koordinatları bellidir. Soldadır! Gerçek solun eksenini işçi sınıfı siyaseti ve anti-emperyalizmdir. CHP'nin şurasında burasında, HDP'nin yerinde yöresinde yol arayan yolunu kaybeder. Çünkü işçi sınıfı siyaseti, emekçi kimliğini sevmek değildir. Adlı adınca sermayeyle mücadele etmek, TÜSİAD'ı, MÜSİAD'ı ile tefeci bankalarıyla kavgaya tutuşturmak. Şeker fabrikalarının satışına karşı çıkmakla yetinmeyip Tüpraş'ın Petkim'in kilit sanayi dallarının ve tüm özel bankaların kamulaştırılmasını savunmaktır.

Anti-emperyalizm ise nostalji değildir. Alabildiğine günceldir. Türkiye'nin derhal NATO'dan çıkmasını ve İncirlik başta olmak üzere emperyalist üsleri kapatmasını savunmayı gerektirir. Demok-

rasi AB'nin emperyalist kapısında aranmaz. Hak ve özgürlükler AB'si, ABD'siyle emperyalizmle birlikte değil bu gerici merkezlerine karşı savunulabilir ancak.

Bugün işçi sınıfı siyasetini sahibiyle, anti-emperyalist mücadeleyi öncüsüyle buluşturmak gerekir. Yani işçi sınıfının kendisiyle... Bunu gerçekleştirebilecek tek potansiyel Türkiye sosyalist hareketindedir. Bunu başardığımızda öyle bir güç açığa çıkar ki Türkiye siyasetinin tüm kimyasını da matematiğini de değiştirebiliriz.

Yüz bin imzayı geride bırakır milyonların teveccühüne kavuşuruz. Sömürü düzenine ve emperyalizme karşı biriken öfkenin akacağı sağlıklı ve verimli bir kanal açmış oluruz. O zaman Türkiye, Erdoğan'ın karşısında Gül'ü, kötü faşistin karşısında İYİ faşisti değil, zincirli meclise kimin kaç vekille gireceğini değil, ekmek ve hürriyet kavgasının zaferini, **zincirsiz bir Kurucu Meclis**'le ülkenin yeniden kuruluşunu tartışmaya başlar.

Öğretmen Hasan Songur'u kâr hırsı öldürdü!

6

İşçinin ekonomisi

8

Yozlaşan siyaset! Trolenen Türkiye!

10

ABD'yle işgal planı tartışan, Suriye'nin toprak bütünlüğünü nasıl savunur?

12

Anadolu'ya buğday ithalatı

13

Metal fabrikalarından haberler

HT Solar'dan emekçi kadınlar

HT Solar'da emekçi kadınlar en öne!

HT Solar fabrikasında çalışan işçilerin neredeyse yarısı kadındır. Biz kadın emekçiler, son 3 ay boyunca sendikalaşma mücadelesinin en ön safındaydık. Ne kenara çekildik, ne de yandan olan biteni izledik. İşgalde de biz vardık, sendika komitesinde de... Şimdi baştemsilcimiz de bir kadındır. Biz emekçi kadınların sorunları dağ gibi. Bunların bir kısmını hala çözebilmiş değiliz. Ancak HT Solar'ın emekçi ka-

dınları, mücadelenin en önündeler ve sorunlarını çözmek için mücadeleye hazırlar.

Amirler, kadın işçileri kolayca bağırabilecekleri, istediklerini yaptırabilecekleri, eğer karşı çıkarlarsa işten çıkarabilecekleri birer robot olarak görüyorlardı. Kadın işçileri azarlamak, onlarla yüksek sesle konuşmak müdür ve amirler tarafından normal bir hale gelmişti. Sendika fabrikada yetkili

hale geldikten sonra müdür ve amirlerin hal ve hareketlerinde değişimler oldu. Saygı çerçevesinde hitap etmeyi öğrendiler. HT Solar'da biz kadın işçiler olarak erkek sınıf kardeşlerimizle patrona karşı mücadele ettik, ediyoruz. Ancak sadece patrona değil, erkek egemenliğe de mücadele etmeli, kadınların hakkını yedirmemeliyiz. Ekmek, gül ve hürriyet için biz de varız!

Bursa Oyak Renault'dan bir işçi

Yeni angajman eski düzen

Merhaba arkadaşlar, Reno fabrikası yeni angajman kuralını belirledi. Yeni angajmana göre hem iş yükünün hem de bant hızının düşürülmesi gerekiyordu. Ancak gelin görün ki işlerin hafiflemesi gerekirken işçiler için daha büyük yük oldu. Her bölüme en az iki veya üç posta daha fazla iş yükü geldi. Yeni angajmanla beraber bant hızını düşürmüşlerdi. Ama bunun bir geçiş evresi olduğunu bize daha sonra gösterdiler. Yeni angajmana alıştıkça bant hızı eskiye geri döndü. Sonuç olarak eski hız geri geldi yeni ve daha ağır olan iş yükü değişmemiş oldu.

Eski angajmanda üretim önde gittiği için yeni angajman kuralını getirilmişti. Bu da görüldüğü gibi olmadı. Yeni angajmanla beraber üretim kotası da eskiden günlük 430 iken şimdi yeni angajmanla beraber 445 arabaya çıkarıldı. Bu da biz işçilerin kan-

ter içinde 7.30 saat hiç durmadan çalışması demek oluyor. Koydukları üretim kotasına ancak ve ancak fazla mesai yaparak ulaşabiliyoruz. Ama Reno yönetimini bir türlü mutlu edemiyoruz. Üretimi, planlanandan en az iki hafta önde götürmemize rağmen sanki kum piste koşmaya hazırlanan yarış atı gibi her gün daha fazla üretim yapmıyormuşuz gibi üretim eksikliğinden yakınıyorlar.

Reno yönetimi bizi nasıl daha fazla sömürürüz diye düşünürken Türk Metal sözleşmeden sonra ortalıkta bile gözüküyor. Daha bir ay önce sözleşme imzalanmışken sürekli fabrikada bulunan sendika temsilcileri sözleşme imzalandıktan sonra ortalıktan kayboldular. Sözleşmeden önce bant bant gezen nasıl güzel bir sözleşme yapacaklarını anlatan sendika temsilcileri yeni angajman sömürüsüne karşı sesleri solukları çıkmaz hale geldi. Sendikayı ar-

tık sadece maaş bordrolarımızda kesintilerde görebiliyoruz.

Sendika bugün yaşadığımız sorunları çözmekte bile yetersiz kalırken Reno yönetimi gelecek dönemki sözleşme için bugünden çalışmaya başladı. Sürekli olarak üretimden yakınıırken bir taraftan da depolarını doldurmaya devam ediyor. Sadece hazır yapılan araba ile de değil. A'dan Z'ye bütün yedek parçalarını da fazla fazla üretmeye devam ediyor. Yönetimin hazırlığı bununla bitmiyor. İçerde çalışan işçileri kendine borçlandırmaya çalışıyor. Sıfır arabaları uygun fiyatlara kredilerle dağıtmaya başladılar. Bizi borçlandırıp bir sonraki sözleşme dönemine kafaları rahat girmeye çalışıyorlar. Ama biz işçiler daha önce gösterdiğimiz gibi şimdi de bir sonraki sözleşme döneminde de Reno yönetiminin istediği gibi at koşturamayacağını göstereceğiz.

Bilecik Mefro Wheels'den bir metal işçisi

Onurlu mücadelemizin haklı sevincini yaşıyoruz

Belki de son yılların en iyi sözleşmesine imza attık. Bunu işçiler olarak biz başardık. Sözleşme süreci başladığı andan itibaren, hakkımız olanı almak için hep dik durduk ve mücadele ettik. Mess ve AKP hükümeti sanırım böyle bir duruş beklemiyordu. OHAL'den istifade eden patronlar, grevin yasaklanacağını da bildikleri için %3'lük teklife boyun eğeceğimizi düşündüler. Ama biz Birleşik Metal-İş üyesi işçiler olarak grev yasaklansa dahi greve çıkacağımızı, yasakları tanımayacağımızı belirttik. Bu kararlılığımız bizleri başarıya ve kazanıma taşıdı.

Evet, hakkımız olanı tam

olarak alamadık ve grevlerin hala yasaklanabildiğini biliyoruz. Ancak işçi sınıfı olarak birlik olduğumuzda ne kadar güçlü olduğumuzu gösterdik. En önemli kazanım ise sözleşmenin 2 yıllık olması.

Bu sözleşmenin heyecanı ve sevinci iş yerlerinde bizleri etkiledi. Biraz daha motive bir şekilde çalışma var. Yani bizler hakkımızı alana kadar her daim mücadele edeceğiz. Bu mücadelenin sevincini de hep birlikte yaşayacağız. Birlik olduğumuzda güçlü olan bizleriz, hiçbir yaptırım bize boyun eğdiremez. Alın terimizin karşılığını alacağız!

Çorlu Sistem Alüminyum'dan bir işçi:

İşkur sistemi: Devletin patrona altın tepside sunduğu işçiler

Merhaba Çorlu'da bulunan Sistem Alüminyum fabrikasından bir İşkur'lu çalışanım. İşkur'lu olduğumu özellikle belirttim, zira burası Türkiye'nin en büyük alüminyum fabrikalarından biri. Ama tabii büyüklükleri İşkur'lu eleman çalıştırmak için bir engel değil, hatta avantaj. Bu sayede daha çok İşkur elemanı çalıştırabiliyorlar. Yani devletin onlara hediye ettiği beleş işçileri. Evet, bizler Sistem Alüminyum'da çalışan, devletin kendilerine hediye ettiği, maaşımızı sizin maaşlarınızdan kesilen paralarla oluşan fondan devletin ödediği işçileriz. Ama o fondan SGK primimiz ödenmiyor. Çünkü bizler herkesle aynı işi yapıp zaten çok düşük ücretlere çalıştığımız yetmiyormuş gibi, bir de SGK primi yatmayan işçileriz. Kursiyer adı altında ama Sistem Alüminyum'un 'kadrolu' işçileriyle aynı işi hatta daha fazlasını yapıp, asgari ücret bile almayan, sadece işyerinde fiili olarak bulunduğu günlerin parasını alan işçileriz. Pazar gün-

leri dâhil tüm resmi tatiller bizim maaşımızdan kesilir. Ama Sistem Alüminyum yöneticileri her defasında kadrolu işçilerden kendimizi ayrı düşünmememizi istiyor nasılsa. Onların eşitlik anlayışı işçinin lehine değil tabii ki. Onların bahsettiği az para alıyorsunuz diye az çalışacak değilsiniz, en az onlar kadar çalışacaksınız. Hatta "beleş işçi olduğunuza bakmaz sizi kovarız" diye tehdit bile edebiliyorlar. Ne de olsa kontenjanları baki, yeni bir eleman alırsanız diye düşünüyorlar. Tabii bu sadece Sistem Alüminyum'un sorunu değil, İşkur sistemi devletin patronlara son kıyaklarından biri ve bunu patronlar büyük keyifle kullanıyor. Devlet de hem işsizlik rakamlarını düşürüyor kendince, hem zaten hizmet ettiği sınıfının gönlünü hoş tutuyor. Üç tarafı olan bu sistemde arada ezilen yine biz oluyoruz. Hiçbir ayrımanın olmadığı, eşit işe eşit ücretin olduğu, devletin işçiyi patrona altın tepsiyle sunmadığı günler gelecek elbet, devran dönecek.

Metal fabrikalarından haberler

Bursa Oyak Renault'dan bir işçi

Borçlandırma tuzağına düşmeyelim!

Sözleşme süreci biter bitmez Renault yönetimi önümüzdeki yeni sözleşme için planlarına başladı. Ayrıcalıklı kampanya adı altında çalışanlarına uygun fiyata sıfır araba vereceğini açıkladı. Uygun fiyat dediğine bakmayın normal piyasadan hiçbir farkı yok, doların yükselmesiyle birlikte araç fiyatları daha da arttı. Asıl amaçları işçiyi daha çok borçlandırmak önümüzdeki sözleşmeye kadar bizi daha çok borç bataklığına sürükleyip, yıpratıp mücadele edemez hale getirmek.

Ev kredisi ödemesi, doğal gaz, elektrik, su, telefon, çocukların eğitim masrafı vs. derken

ay sonunu zor denk getiriyoruz. Birden araba almak için teşvik edip borçlandırmaya çalışıyorlar. Hatırlayalım 2012'de Renault yönetimi anlaşmalı banka üzerinden düşük faizli kredi almaya teşvik edip yine işçiyi borçlandırmaya çalışmıştı. Kredi çekenler de oldu çekmeyen de oldu. Evet, borçlandırıldık ama ne olursa mücadele etmekten hiçbir zaman vazgeçmedik.

Sözleşme zamanında sendikamızın sürekli dile getirdiği bir konu vardı. Renault yönetiminin her sene imzalattığı zorunlu mesai kağıtları var. Sendika sözleşme imzalanmadan önce kağıtları imzalamayacağız diyip üst per-

deden konuşuyordu. Şimdi ne oldu, yönetim imzalatmaya başladı. Daha önce imza atmayacağız diyen sendika şimdi imzayı atacağız demeye başladı. Yine dediklerini yapmadılar.

Diğer bir konu ise 2017'de rekor satış üzerine Renault'nun ortağı Mais 750 çalışanına bir maaş prim verdi. Biz üretim rekoru kırdığımız halde bize hiçbir şey verilmedi. Fabrikada ciddi bir rahatsızlığa yol açtı. Hakkımız olanı istiyoruz!

Biliyoruz ki kaybedeceğimiz hiçbir şey yok borçlarımızdan ve sefalet ücretlerinden başka... Bu düzene karşı mücadele etmekten başka şansımız yok!

Kocaeli BPlus fabrikasından bir işçi

Sendika patron el ele işçi sağlığı nerede?

Dünya sağlık örgütü (WHO) tarafından yayınlanan deklarasyona göre sağlığı şöyle tanımlamıştır: güçsüzlük halinin olmaması ve beden, ruhen ve sosyal bakımdan bir iyi olma halidir.

İşyerinde yaşadığımız yeni bir sorun, hafta içi lojistik veya fiziksel, işyerinin elinde olan veya olmayan durumların telafisi için hafta tatilini hafta içi herhangi bir gün kullanılarak pazar günü işe getirildik. Tabi bu durum patronun veya müdürün gözüne girmekten başka bir amaç gütmeyen üretim planlama sorumlusunun tabiri caizse ağzını sulandırılmaktan başka hiçbir işe yaramadı. Sonuç olarak Pazar tatilinde çalışan bizler eşimize, arkadaşlarımıza, çocuklarımıza mahcup olmuş olarak Pazar günü ülkenin genelinde hafta tatilinde işe gitmek zorundayız. Aile, arkadaş ilişkilerimiz kısacası zaten uzun ve vardiyalı çalışma nedeniyle sosyal sağlığımız çok zayıfken hiç edilmiş oldu. Size kısacası bu durumun nasıl bir süreç içinde geliştiğini anlatayım.

Hükümet 1 Temmuz 2017 tarihinde "sanayinin geliştirilmesi ve üretimin desteklenmesi" amacıyla 7033 sayılı kanun tasarısıyla hafta tatilinin Pazar günü olma ibaresini kaldırıldı. Bu kanun değişikliği ile Kocaeli Gölcük'te Ford'un yan sanayisi olarak üretim yapan B Plus fabrikasında yaşadığımız sorunların önü açıldı. Vardiyalı yaşamın sosyal yaşamı etkilemesinin yanında hafta tatilinin belirsizliği sosyal sağlığımızı hiçe saydı. Hükümet geçmiş yıllarda olduğu gibi bu yasa tasarı-

sıyla birlikte işçi sınıfının yaşamsal faaliyetinin kararlarını yine patronların eline verdi.

Hükümetin aldığı bu karara karşı Türk Metal Sendikası 30 Ocak'ta yapılan sözleşmenin taslağına "hafta tatili pazar günüdür" maddesini yerleştirmişti. Ama sarı sendika Türk Metal bu maddeyi grev öncesi işçilerin gözünü boyamak için koymuştu. Çünkü sözleşme esnasında sarı sendikacılar bu maddenin arkasında durmadı ve bunun sonucunda işçilerin yaşamsal faaliyetlerinden olan hafta tatilinin ipleri patronların eline geçti.

İşçilerin canı, sendikal tercihi, sağlığı, işten atılıp veya kalması bunların hepsi patronların iki dudağının arasındayken şimdi de hafta tatilimizi neredeyse kaptırmış bulunuyoruz. Bu süreç bize şunu gösteriyor: Fiili metal grevimizin cephanesini %24.63'lük zammımızı alarak tükettik ama sosyal yaşantımızı patronların belirlemesine izin vermiş olduk. Her mücadelede kesinlikle bir ders çıkarılması gerekiyorsa bu da tüm haklarımız için topyekün mücadele vermektir. Önümüzde ki mücadele süreçlerinde her türlü hakkımızı en ufak ayrıntısına kadar alabilmek için şimdiden fabrikalarda ilmek ilmek Tofaş'ı 50. yılına getiren bizim alın terimizdir! hazırlanmalı ve hak ettiğimiz zaferleri kazanmalıyız.

Bursa Tofaş'tan bir işçi

Tofaş'ı 50. yılına getiren bizim alın terimizdir!

Yeni sözleşme imzalandı. Sonuçtan memnun olan da var olmayan da. Zamanla sonucun işçiler için olumlu mu olumsuz mu olduğunu hep birlikte göreceğiz. Yeni zamlar, vergiler geldiğinde daha net anlaşılacaktır.

Sözleşme bittikten sonra Tofaş işçisine banka promosyonu için 1000 TL söz veren Türk Metal sendika şube başkanından Şubat ayı bitti hala ses seda yok. Bosch'ta aynı bankanın 900 TL vermesi beklentileri yükseltti.

Ancak diğer fabrikalarda alınan promosyonları gördükten sonra bu söze kimsenin inancı kalmadı.

Bu yıl Tofaş'ın 50. yılı olması sebebiyle önemli bir yıl. Bu 50 yıl içinde işçiyi sömüren, işçilerin alın teriyle rekorlar kıran, reklamlar yapan, değer katıyoruz diyen işveren işçisine ne verecek? 50 yıl içinde binlerce işçi çalıştırıp kaç işçi Tofaş'tan emekli oldu? En son işe başlayan işçilerin sicil numarası 60

binlere ulaştı. Üstelik bu sicil numaralarının 33 binden 60 bine yükseldiği dönem son 10 yıl. Son 10 yılda 30 bine yakın işçi işe girmiş çıkmış, işten atılmış ve sürekli bir işçi sirkülasyonu olmuş. Bu demek oluyor ki; işçilere değer verilmeyen, sömürünün ve çalışanların memnuniyetsizliğinin hat safhada olduğu bir yer Tofaş.

50. yılında yarım asrını kutlayacak olan Tofaş, bugünlere gelmesinin asıl sebebi olan çalışanlarını da sevindirecek mi göreceğiz. En düşük puandan hesaplanan banka promosyonlarını bile vermek istemeyen bir fabrikadan bir şey beklemek ne kadar doğru olabilir? Bildiğimiz tek doğru onlardan medet ummak değil, sınıf bilinciyle kendi hakkımızı aramak ve savunmaktır. Zenginler listelerinde her zaman isimleri ilk 50'lilerde olanlara değil, emek gücüyle, alın teriyle Tofaş'ı Tofaş yapan kendi işçi sınıfımıza güvenmektir. Ancak o zaman gerçekten anlamda hakkımız olanı alabiliriz.

Fabrikalardan haberler

Antalya Beldibi'nden bir turizm işçisi

Turizm sezonu açılıyor

Yeni turizm sezonu açılıyor. Biz turizm işçileri otellerin insan kaynaklarına, sağlık raporu, akciğer filmi ve dört adet vesikalık fotoğrafla beraber kışın askıda edindiğimiz borçlarımızla gidiyoruz.

Biz turizm işçileri, borçlarımızı sırtımıza yükleyip otellere iş görüşmesine giderken turizm patronları televizyonlarda geçtiğimiz sezon turizmin ne kadar iyi gittiğini bu sezon ne kadar iyi olacağını turizm gelir pastasının ne kadar arttığını, Rusya'dan İran'dan ve diğer ülkelerden ne kadar turist geleceğini bugünden açıklamaya başladılar. Aynı açıklamayı hükümet de turizm bakanıyla yapıyor. Hatta hükümet açıklamayı

turizm patronlarından önce katıldığı bütün toplantı ve konferanslarda böbürlenerek anlatıyor. Ama kimse kış boyunca kirasını ödeyemeyen, bakkala, manava ve kasaba borç yazdıran kredi kartlarını en son limitlerine kadar kullanan, hiçbir yerde iş olmadığı için inşaatlarda çalışan, gerektiğinde hamallık yapan turizm işçilerinin borç batağını açıklama zahmetini kendinde görmüyor. Onlar için biz işçiler, yazın en zor çalışma koşullarında canımız çıkana kadar çalıştırılıp kışın ise açlığa terk edilebilecek insanlardan başka bir şey değiliz.

Kışın geçinebilmek için yıllarca oluşan kıdem tazminatından vazgeçip, bizden

kesilen işsizlik sigortasının parasını İŞKUR'dan almaya çalışıyoruz. Turizm işçisinin bu durumunu hiç kimse televizyonlara çıkıp göstermemiştir. Turizm işçisinin durumunu ancak ve ancak turizmde çalışan biz işçiler hakkımızı aramak için otellerin önüne çıkıp anlatıyoruz. Her sezon olduğu gibi bu sezonda yazın yok ücretlere çalışıp kışın açlığa terk edilmemek için bir araya gelmemiz gerekiyor. Bizim yaşadığımız sıkıntıları sadece biz işçiler anlayabiliriz ve çözüm bulabiliriz. Bunun için hep beraber turizm patronlarına karşı sendikalaşıp daha sezon açılmadan bugünden mücadele etmemiz şarttır. İş isten geçmeden harekete geçelim.

Bursa'dan bir işçi

Beraber yediler içtiler bulaşıkları yine emekçiye yıkatıyorlar

Ben Bursa'da çalışan bir işçiyim. Devletin tepesinde yaptıkları kirli kavganın bedelini hiçbir suçum günahım olmadığı halde hayatımın 52 gününü çalarak ödettiler. Telefonda program varmış diye iftira atıp FETÖ suçlamasıyla tutuklandım. Benle birlikte 10 kişi daha vardı. Hepsi de işçiydi. Yıllar içinde biraz insan sarrafı olduğumu düşünürüm. Hepsi de işinde ekmeğinde gariban çocuklardı.

Ne dediysek inandıramadık. Hatta ben çıktım savunma yaparken "iktidar bunlarla birlikte de karşı çıkıyordum, şimdi de karşı çıkıyorum" dedim. Tutukluluğuna dediler. Sonra "Mor Beyin" olayı çıktı. Bizim de suçsuz olduğumuz kanıtlanmış oldu. Serbest kaldık. İlk mahkemede de beraat ettim. Ama hiç yoktan yere çoluğumdan çocuğumdan ayrı kaldım. Ben tutukluymun eve

icra geldi. Yediğimiz damga ise en ağır olanı. "Allah kuru iftiradan saklasın" lafının ne anlamı geldiğini ben gördüm. Yaşadım.

Benimle birlikte alınan çocukların da hepsi beraat etti. Ama onlar da mağdur oldular. Ben avukata dedim ki bizim hakkımızda hiçbir şey yokken neden tutukladılar? Bana "herkesi salsa ertesi gün hâkimi tutuklardı" dedi. Böyle bir şey olmaz. Sadece bizim hayatlarımızı mahvetmediler, memleketi de batırıyorlar. Kabullenemiyorum.

Vaktiyle beraber yediler içtiler. Şimdi bulaşıkları emekçiye garibana temizletiyorlar. Vaktiyle emekçiler olarak bunların başımıza musallat olmasını engelleyebilmiş olsaydık, bu kirli kavganın arasında kalıp ezilmezdik. Bunun tüm işçi sınıfına bir ders olmasını diliyorum.

Metal İşçisinin Sesi Çorlu'da fabrikalarda yankılanıyor

Metal İşçisinin Sesi bültenlerini Çorlu'da fabrika servislerinde işçi ve emekçilerle buluşturduk. Bültenimiz, MESS sözleşmelerinde ne kazanım elde edildiye metal işçisinin mücadelesiyle elde edildiğini vurguluyor ve sendikali, sendikasız ve tüm sektörlerden işçileri sendikalara üye olmaya, sahip çıkmaya çağırıyordu.

Ayrıca Çorlu'da Sistem Alüminyum fabrikasında yaşananlar da bültenimizin gündemindeydi. Bu fabrikada Türk Metal'in örgütlenme çalışmasının ortaya çıkmasının ardından çok sayıda işçi işten çıkarılmıştı. Fabrika içinde işçilere yönelik yoğun bir sendika karşıtı propaganda da işten çıkarmalara eşlik etmekteydi. Bültenimiz, işçilerin muhatap olduğu sorular ve sorunlar karşısında hem hukuki hem de sendikal

bilgiler içermekteydi. Bu içerik tüm Çorlu işçileri için son derece önemli ve güncel olduğu için büyük bir ilgi gördü. Zira Sistem Alüminyum'da işçilerin karşı karşıya kaldığı sorunlar başka fabrikalardan çok da farklı değil.

İşçilerin sendikalaşma hakkını tanımayan, Anayasa ve yasalara aykırı şekilde davranan patronların karşısında olmaya işçileri bilgilendirmeye devam edeceğiz. İnsanca bir çalışmaya ve yaşam koşullarına ulaşmak için işçilerin verdiği mücadelede, sendikalara üye olmak, sahip çıkmak ve denetlemek temel çağrımız ve yöntemi-miz olmaya devam edecek. Patronlara işçilerin onların kölesi olmadığını, fabrikalarda hak, hukuk tanımadan istedikleri gibi oynamayacaklarını göstermeye devam edeceğiz.

Hugo Boss, Digel, RoyRobson işçileri işten çıkarmalara karşı mücadele ediyor

İzmir Gaziemir Ege Serbest Bölgesi'nde bulunan Hugo Boss, Digel ve RoyRobson'da çalışan işçiler, Türk-İş'e bağlı Teksif sendikasında örgütlenme yaptıkları için işten atıldı. İşten atmalara karşı işçiler, imza kampanyası ve eylemler düzenleyerek seslerini duyurdu.

Üç ayrı fabrika olan Hugo Boss, Digel ve RoyRobson'da son bir yıl içinde sendikalı oldukları gerekçesiyle toplam 480 işçi işten çıkarıldı. İşten çıkarmalar hâlâ de-

vam ediyor.

İşlerinden atılan işçiler ve Tek-sif sendikası, Türkiye Çalışma Bakanlığı, Almanya Çalışma Bakanlığı ve Alman Konsoloslugu'na teslim edilmek üzere, Konak metro çıkışında imza toplayarak 2 gün boyunca emekçi halka seslendiler. Ayrıca 1 Şubat Perşembe günü basın açıklaması düzenlediler.

İşçiler 14 Şubat Çarşamba günü Alman Konsoloslugu önünde de eylem gerçekleştirdi. İşçiler adına

Türk-İş Ege Bölge Temsilcisi Süleyman Yıldırım, adım adım 480 işçinin işten atıldığını, taleplerin gerçekleştirilmediğini söyleyerek sözlerine başladı. Sendikalaşmanın işçiler için bir hak olduğunu ifade eden Yıldırım, işçi düşmanı hareketlere izin vermeyeceklerini, mücadele edeceklerini ifade etti.

Görüştüğümüz işten çıkarılan işçiler işyerlerine geri döneceklerini, sendikalı olmanın işçiler için doğal bir hak olduğunu belirttiler.

Üniversitelerde güvenceli kadro mücadelesi sürüyor!

AKP hükümetinin 696 sayılı KHK aracılığıyla yaptığı taşeron düzenlemesi, pek çok taşeron işçiyi kapsam dışında bıraktı. Kapsam dışında kalmayan işçilerinse geçmiş haklarından feragat etmelerini, sınava ve güvenlik soruşturmasına tabi tutulmasını şart koştu. Bütün bu şartlara uyan işçilerin, kadroya geçmelerine rağmen 2020'ye kadar çalışma koşullarında veya ücretlerinde herhangi iyileşme olması öngörülüyor. Sınavı ve güvenlik soruşturmasını geçemeyen işçiler ise yalnızca kadro hakkını kaybetmekle kalmıyor, işlerini de kaybediyorlar.

Bu durum üniversitelerin bütün yükünü omuzlarında taşıyan, ancak verdikleri emeğin karşılığını alamayan, sayısız haksızlığa uğrayan taşeron üniversite emekçileri için de son derece geçerli. Kadroya geçmek için başvuran çok sayıda üniversite emekçisi, koşullara uymadığı gerekçesiyle reddedildi. Bu sayı, sınavı ve güvenlik soruşturmasını geçemeyenlerin de eklenmesiyle daha da artacak gibi görünüyor.

Koşulsuz, şartsız ve sınavsız kadro talebini yükseltmek için taşeron işçiler ve üniversite öğrencileri 23 Şubat Cuma günü Taşeron İşçileri Yardımlaşma ve Dayanışma Der-

neği (Taş-İş. Der)'nin çağrısıyla saat 14:00'de Çapa Tıp Fakültesi önünde toplandı. Kadro talebinin yanı sıra işçiler ve öğrenciler, Çapa hastanesindeki sağlıksız yemek koşullarını teşhir ettiği için işinden atılan Cemal Bilgin'in, kazandığı mahkeme kararlarının uygulanarak işe iade edilmesini talep etti.

Eylemde konuşan Cemal Bilgin, taşeron işçilerinin yaşadıkları sorunlardan, işyerlerinde uygulanan baskılardan ve gerekli önlemler alınmadığı için gerçekleşen iş cinayetlerinden bahsetti. Bilgin, konuşmasında, işe iade davasını kazandığı halde işini geri vermeyen okul yönetimini de bir kez daha teşhir etti. Ardından Beyazıt Meydanı'na yürümek isteyen emekçiler karşılarında bir kez daha OHAL'i buldu! Polis OHAL var bahanesiyle yürüyüşü engelledi.

Engellemeye rağmen emekçiler Beyazıt Meydanı'nda buluşarak, eyleme devam etti. Üniversitenin ana kapısı önünde konuşan Cemal Bilgin, taşeron işçilerinin kadroya geçirilmesi için aranan şartların pek çok işçi için hayal kırıklığı, güvencesizlik, hatta işsizlik anlamına geldiğini vurguladı.

Bilgin'den sonra sözü Devrimci İşçi Partisi Genel Başkan Yardımcısı

Levent Dölek aldı. Yoldaşımız konuşmasına Cemal Bilgin'in açılan tüm davalardan beraat ettiğini, kendisine karşı hukuki herhangi bir suç ortaya koymadıklarını hatırlatarak başladı. Ortada suç unsuru olmadığı halde yürüyüşün engellenmesine vurgu yapan Dölek; grev yasaklarıyla, yürüyüş yasaklarıyla halkı bastırmaya çalışanların, halkın hürriyet sevdasını engelleyemediğini belirtti. Emekçi halka vurulan zincirlerin tüm ülkeye vurulmuş olduğunu, bu zincirler kırılmadıkça ülkenin de istiklale kavuşmayacağını dile getirdi. Emekçi hür olmadıkça meclisten ümit beklenmemesi gerektiğini ifade etti, İncirlik'i göstererek en önemlisi de ülkeye vurulan emperyalist zincirlerin kırılması gerektiğini söyledi.

Eylem, desteğe gelenlerin konuşmalarıyla ve Taş-İş Der adına basın açıklamasının okunmasıyla devam etti.

Üniversite emekçilerinin OHAL'e ve önlerindeki bütün engellere rağmen kararlılıkla süren mücadelesi, emekçi halkımızın istibdad rejimine kolayca teslim olmayacağını kanıttı! Güvenceli kadro için mücadele eden taşeron işçiler, bu memleketin yüz akıdır.

DİSK'in 51. Yılı ve Kod-A direnişi

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu, 15 Şubat günü, kuruluşunun 51. Yılına direnişteki Kod-A işçileri ile birlikte kutladı. Kutlama Kod-A işçilerinin 135 gündür direnmekte olduğu "direniş sokağı"nda Güneşli'deki Türk Telekom binasının önünde gerçekleşti. Sosyal-İş sendikasına üye Kod-A işçilerinin direniş çadırında buluşan DİSK üyesi işçiler, sendika yöneticileri ve dayanışma için gelenler daha sonra Türk Telekom binasının önüne geçtiler. DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş, DİSK Tekstil, Genel-İş, Limter-İş, Cam-Keramik-İş, Dev Sağlık-İş gibi DİSK'e bağlı sendikaların yönetici ve bazı işyeri temsilcileri de eylemdeydiler. Devrimci İşçi Partililer de kutlama için Kod-A işçileri ve DİSK'le birlikteydi.

Kod-A direnişinin hemen yanında Türk-İş'e bağlı Tümtis sendikasında örgütlü DHL işçilerinin direnişi de devam etmekte. Sık sık dayanışma içinde birlikte eylem yapan DHL ve Kod-A işçileri kutlamada da birlikteydi. Tümtis Genel Örgütlenme Sekreteri Muharrem Yıldırım, DHL işçileri adına bir konuşma yaparak sınıf dayanışmasının önemini vurguladı ve direnişin tüm işçi sınıfı için kazanmanın tek yolu olduğunu belirtti. Güneşli "direniş sokağı" direniş alanlarının birleştiriciliğinin bir örneği olarak karşımızda durmaya devam ediyor.

Kod-A patronu çoğunluğu Sosyal-İş sendikası üyesi olan işçilerin, kutlama esnasında aşağı inmelerine ve sınıf kardeşleriyle buluşmalarına izin vermedi. Aslında DİSK'in 51. Yılında bir direniş çadırında, DİSK yöneticileri ve sınıf dostları da orada bulunuyor, patronun bu haksız baskısını kırmak da, işçilere güven ve moral vermek de, işçilerin birliğini sağlayarak kutlamaya anlam katmak da mümkündür. Ancak Kod-A'da çalışan işçiler ancak eylem bittikten sonra direnişteki arkadaşlarının yanına inebildiler.

DİSK Genel Başkanı Kani Beko eylemde yaptığı konuşmada şöyle dedi: "Biz devletin, hükümetin korumasında değil, devletin, sermayeden, siyasi partilerden bağımsız, gücünü direnen işçi sınıfından alan bir konfederasyonuz." Bu pek çok yönüyle haklı bir söylemdir. Esaslı bir iddiadır.

Tarihinde Kaveller, 15-16 Haziranlar olan MESS'i, DGM'leri ezen bir konfederasyonun gücünü direnen işçi sınıfından alması kadar doğru ve doğal bir şey olamaz. Sosyal-İş Genel Başkanı Metin Ebetürk'ün "DİSK'in 51. Yılına 134 gündür işi, ekmeği, geleceği için direnen korkusuz Kod-A işçileri ile kutlanmasın gurur vericidir" sözleri de yine son derece anlamlıdır.

Bu açıdan Kod-A işçilerinin de DİSK'ten gücünü alarak birleşmeleri ve bütünleşmeleri çok anlamlı olurdu. Zira Kod-A patronu mahkemelerin yavaş işleyişini lehine kullanarak ve her gün çalışan işçiler üzerindeki baskısını arttırarak sendikalaşmayı kırma çabasına devam ediyor. İşten atıkları öncü işçiler, güneşte de yandı, soğukta da üşüdü ama sıcak, kar, kış demeden direnişi kararlılıkla sürdürdü.

İş müfettişleri sendikal baskıyı, sendikal sebeplere işçi çıkartılmasını tescil eden raporları hazırlamış bulunuyor. Ancak sendika yetki davası Nisan ayına ertelenmiş durumda. İşe iade davaları sürmekte ve daha önce söylediğimiz gibi patron haklılığın gücünün karşısına zamanın yıpratıcı etkisiyle ve yıldırma taktikleriyle çıkmaya devam ediyor. Sendika ve konfederasyon günler öncesinden başlayarak DİSK'in 51. Yılına da vesile ederek bu baskıyı kırabilecek bir hazırlık içine girebilirdi ve bu çok faydalı olurdu.

DİSK'in kuruluş yıldönümünün verdiği moralle, direniş alanında devrimci marşlar söyleyen DİSK korosunun coşkusuyla bu örgütlenmeyi sağlamak gerekiyordu. Mahkemeler uzadıkça, zaman geçtikçe işçiler elbette ki yıpranacaktır. Bu her direnişin kaçınılmaz bir özelliğidir. Geçen zamanın işçileri yıpratırken, Kod-A patronunun tüm işlerini aksamadan devam ettirmesi, hakka da hakkaniyete de sığmaz. Mahkemelerin süreci daha da uzatmasına engel olmak için, geciken adaletin adalet olmadığını göstermek için ilki 5 Nisan'da görülecek olan duruşmalara katılmalı, direnişin gücü ve haklılığı adliyeye de taşınmalıdır. Kod-A işçisi için baskılara ve tehditlere karşı iş yavaşlatmadan tamamen işi durdurmaya kadar pek çok hak arama yöntemi saklıdır.

Bir cinayet, onlarca katil:

Öğretmen Hasan Songur'u kâr hırsı öldürdü!

24 Şubat gecesi sabaha karşı, ataması yapılmayan sosyal bilgiler öğretmeni Hasan Songur çalıştığı Manisa Organize Sanayi'de faaliyet gösteren Sarp Plastik fabrikasında gerçekleşen iş cinayetinde hayatını kaybetti.

25 yaşındaki Hasan Songur'un

hikayesi işçilerin ve ataması yapılmayan öğretmenlerin neler yaşadığını bir kez daha gözler önüne serdi. Emekçi bir ailenin çocuğu olan Hasan, okulundan mezun olduktan sonra atanmadığı için bir fabrikada işe başladı. Bir süre sonra bu fabrikadan ayrıldı ve ücretli öğretmenlik yapmaya başladı. Ücretli öğretmenlikte bir süre çalıştıktan sonra daha önce çalıştığı fabrikanın patronunun cemaat bağlantısı olduğu gerekçesiyle işten çıkarıldı. Ücretli öğretmenlikten çıkarıldıktan sonra hayatını devam ettirmek için çalışması gereken Hasan iki kardeşinin daha çalıştığı Sarp Plastik'te çalışmaya başladı ve 24 Şubat gece vardiyasında kardeşinin gözü önünde enjeksiyon makinesinde gerçekleşen iş cinayetinde hayatını kaybetti.

İş güvenliği yerine daha fazla kâr

Patronlar doymak bilmez şekilde sürekli daha fazla kâr isterler. Fabrikaların daha fazla kâr sağlama yöntemlerinden biri de olabilecek en kısa sürede mal üretmektir. Bunun için de iş güvenliği önlemleri tamamen göz ardı edilir, özellikle makinelerdeki sensörler iptal edilir. Bu sensörler makineler çalışırken işçilerin makineden zarar görmemesi için yapılmıştır. Ancak makinelerin üretim yapan kısımlarının kapaklarının açık olması ve güvenlik sensörlerinin farklı yöntemlerle kapatılması, hammaddenin yerleştirilmesi ve üretilen ürünün alınma sürecini hızlandırdığı için hemen hemen bütün fabrikalarda uygulanır. Hasan çalışan makineye düşen parçayı almaya çalışırken enjeksiyon

makinesinin altında kalarak hayatını kaybetti. Hasan'ın çalıştığı makinenin sensörlerinin kapalı olduğu, düşen ürünleri alan sistemin olmadığı beraber çalıştığı işçiler tarafından birçok defa dile getirildi.

İş güvenliği patronların kontrolüne bırakılmaz

Hasan Songur gibi ataması yapılmayan yüzbinlerce öğretmen bugün başka başka alanlarda çalışıyor ve belki de yüzlerce iş cinayetlerinde hayatını kaybediyor. Daha da önemlisi milyonlarca işçi iş güvenliği önlemleri yerine getirilmediği için her dakika hayatını kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya çalışıyor. Bugün iş güvenliği AKP iktidarı eliyle patronlara bırakılmış durumda. İş güvenliği uzmanları fabrikaların maaşlı çalışanları iken, güvenlik önlemlerinin ne kadarının yeri-

ne getirilmesini sağlayabilir, hangi güvenlik önlemlerini patronlarına kabul ettirebilir? İş güvenliği ancak işçilerin denetiminde tam olarak sağlanabilir, patronların değil.

Hasan Songur iş güvenliğini hiçe sayan patronların kâr hırsının kurbanı oldu. Hasan'ın katili sadece Sarp Plastik'in patronu değil, Sarp Plastik'in iş yaptığı ve bütün Manisa Organize Sanayi'nin çalışma koşullarını belirleyen, kendi fabrikasında sürekli iş cinayeti yaşanan Vestel'in patronu Ahmet Nazif Zorlu'dur; iş güvenliği görevlerini fabrikalara bağlayan, bu sayede iş güvenliğinin denetimini de patronlara veren hükümettir ve en önemlisi patronlara "ne istediniz de vermedik" diyenler, atanacak öğretmen sayılarını seçim dönemlerine endeksleyenler, güvenlik soruşturmaları bahanesi ile öğretmenleri işlerinden edenlerdir.

İnsanlar hastalandıkça kâr edenler, toplum sağlığını koruyamaz!

Bir devlet sağlığa ne kadar fazla para harcarsa vatandaşlarının o ölçüde sağlıklı olacağı düşünülür. Türkiye'de özellikle 2000'li yılların başından itibaren sağlık harcamaları belirgin artış göstermektedir. Bu harcamalar içinde ise en büyük payı ilaç harcamaları, ameliyat masrafları gibi hastaları tedavi etmek için yapılan harcamalar oluşturmaktadır.

Hastaları tedavi etmek için yapılan harcamaları arttırarak, sağlıklı bir toplum sağlanamaz. Örneğin, her köşeye hastane açsak, hastalara en mükemmel ilaçları yazsak, tomografiler ve röntgenler çeksek, hastaları en güzel ameliyathanelerde ameliyat etsek, sağlığa olumlu katkıda bulunmuş olmazdık. Çünkü hastalanmalarına yol açan sebepleri ortadan kaldırmadığımızdan insanlar hastalanmaya devam ederdi. Hatta çok fazla tıbbi işlem uyguladığımız için insanlarda ortaya çıkacak başka hastalıklarla uğraşmak zorunda kalırdık.

Esas mesele insanlar sağlıklı iken hasta olmalarını önlemektir

Hastalıkların önüne geçmek için örneğin; iş yerlerinde iş kazalarını önlemek için iş yoğunluğunu azaltmak, çalışma saatlerini kısaltmak, yeteri kadar dinlenme ve izin hakkı

vermek, ücretleri insanca yaşanabilir düzeylere çekmek ve buna benzer pek çok önlem almak gerekir. Toplumsal hayatta ise bebek ve çocukları aşılama, iyi barınma şartları sunmak, temiz su ve gıda sağlamak gibi olanakların oluşturulması insanların hasta olmalarını büyük ölçüde önleyecektir.

Halkın ömründen ömür gidiyor patronlar kârına kâr katıyor

Devleti yönetenler ve patronlar bunları gayet iyi bilmelerine rağmen çıkarları zarar göreceği için bu önlemleri almazlar ve bu tür olanakları sağlamak istemezler. Onlar değil iş kazalarını ve iş cinayetlerini, işçinin ay sonunu getirememesini bile dert etmezler. Onları ilgilendiren işçinin kendilerine ne kadar para kazandırdığıdır. Onların çıkarı bizim hasta olup sağlık kurumlarına daha çok başvurmamız ve hatta bu harcamaları kendi cebimizden yapmamızdır. Kârlarına kâr katabilmeleri için bu hastalanma döngüsünün hep devam etmesi gereklidir.

Neden Küba'da sağlıkta ABD'yi solladı?

Sağlığı korumaya öncelik veren bir ülke olması bakımından Küba bu konuda örnek ülkelerdendir. 1959'da

diktatör Batista'yı deviren işçi ve köylülerin kurduğu Küba devleti, emperyalizmin ağır ambargosu altında yaşadığı yılların sonunda kişi başına düşen gelir göz önüne alındığında, dünya ülkeleri arasında alt sıralarda kendine yer bulabilmektedir. Ama aynı Küba ortalama yaşam süresi, bebek ölüm hızı gibi sağlık verilerinde, kendisine kıyasla 20 kat daha fazla sağlık harcaması yapan ABD'nin açık arayla önünde yer almaktadır.

Çünkü ABD'de insanlar hastalandıkça patronların kasaları dolarken, devrimci doktor Che Guevara'nın Kübası'nda sağlık ücretsiz ve hastalıktan kimse para kazanmıyor. O yüzden de Küba'da kaynakları ilaçlara harcamaktansa halkın sağlığını korumak, mesela kanserin tedavisini bulmak için harcamak daha mantıklı oluyor. Bu örnekten de anlayabileceğimiz gibi çok fazla sağlık harcaması yapmak sağlıklı bir toplum yaratmak anlamına gelmiyor.

En etkili ilaç sınıf mücadelesi

Sonuç olarak, çok ilaç kullanmakla, tomografi çekmekle, ameliyat etmekle toplum sağlığı korunmaz, sağlık göstergeleri iyileştirilemez. Toplumun sağlık düzeyinin korunmasının ve yükseltilmesinin anahtarı bu uygulamalar değildir. Bunlar olsa olsa sağlıksız bir toplumun sonuçları olabilir.

Bu talepleri ortaya koyacak, uygulanmasını sağlayacak güç, insanlar hastalandıkça kâr eden patronlar değil, hastalıktan zerre kadar çıkarı olmayan emekçilerdir. İşçi sınıfı mücadele iradesini ortaya koydukça, siyaset sahnesinde masaya yumruğunu vurdukça hayatın her alanında sağlığımızın korunmasına yönelik taleplerimiz vücut bulacaktır.

Aliğa'da tam donanımlı hastane için imza kampanyası

Emek dostları ve sosyalistler, İzmir Aliğa'da, içerisinde iş "kaza"ları ve meslek hastalıklarına karşı ünitelerin de olduğu tam donanımlı bir devlet hastanesinin kurulması için imza kampanyası başlattı. Kampanya çerçevesinde iki haftadır ilçenin pazarlarında masa açılıyor, işyerlerinde imza toplanıyor. Kampanyaya desteğin artması adına, sendikalar başta olmak üzere tüm demokratik kitle örgütlerinin katılımı için de görüşmeler sürüyor.

Yüz bine yaklaşan nüfusuyla Aliğa, İzmir şehir merkezine 64 kilometre uzaklıkta bir emekçi kenti. 75 yatak kapasiteli mevcut hastane, özellikle de iş "kaza"larına acil müdahalede ve meslek hastalıklarının tedavisinde son derece yetersiz. İş "kaza"larına acil müdahalelerin çoğu, Aliğa'ya en yakın hastane olan 25 kilometre ötedeki hastanede gerçekleştiriliyor. Ağır vakalarda İzmir'in merkezinde yer alan Ege Üniversitesi hastanesinin yolu tutuluyor;

bu sebeple ambulanslarda can kayıpları yaşanıyor.

Aliğa, on yıllar önce bir balıkçı kasabasıyken şimdi petrokimya, rafineri, demirçelik sektörlerindeki ana tesislerin yanı sıra boya, gübre fabrikaları, gaz dolmuş tesisleri, likit doğal gaz tesislerini barındırıyor. Binlerce işçi Aliğa'da yaşıyor ve çalışıyor. Bu yoğun ve kentin kapasitesini aşan sanayinin gerektirdiği her türlü ekipmandan uzak olan hastane ise neredeyse bir sağlık ocağı niteliğinde.

Emekçilerin iş güvenliğini sağlamak için verilecek mücadele her zaman her yerde görevimiz. Aliğa'daki fabrikalarda ve işyerlerindeki can kayıplarının durdurulması için taleplerimiz derhal yerine getirilmelidir.

Aliğa'ya derhal tam donanımlı hastane yapılsın!

Hastaneye yanık ünitesi, mikro cerrahi servisi açıl-sın!

Tüm sektörlerde 6331 sayılı yasa hayata geçirilsin, işyerleri denetlensin!

“Yerli ve milli” şeker fabrikalarını satıp emperyalist Cargillere muhtaç edecekler

Kamunun elindeki şeker fabrikalarına yönelik hiçbir yatırım ve planlama yapmayan buna karşılık Cargill gibi emperyalist tekelere kol kanat veren hükümet, devletin şeker fabrikalarını bütçeye ek gelir sağlamak için satışa çıkaracak. Her söze “yerli ve milli” diyerek başlayan iktidarın icraatları ne yerli çiftiye kolluyor ne de milletin ezici çoğunluğunu oluşturan işçi ve emekçilerin menfaatini koruyor.

Her özelleştirmeden önce, özelleştirilecek kurumların içini boşaltan AKP iktidarı, şeker üretiminde de aynısını yaptı. AB ülkeleri zararlı olan Nişasta Baz-

lı Şekerleri sınırlı miktarda üretirken Türkiye’de AB’den 6 ila 8 kat fazla Nişasta Bazlı Şeker üretilmekte. Mısır şurubu kullanımı Türkiye’de dünya ortalamasının 4 katı, yüksek yoğunluklu tatlandırıcılar ise 10 katı hızla artıyor.

Dünya pancar şekeri üretiminde 5. sırada olan Türkiye, şeker fabrikalarının özelleştirilmesi ile pancar üretiminden giderek çekilecek ve bu şeker ihtiyacının adım adım tümüyle mısırdan yapılan ve insan sağlığına zararlı nişasta bazlı şekerlerden karşılanmasını getirecek. Memleket temel ihtiyaç maddelerinin birini daha ithal eder duruma düşüp

Cargill’lere muhtaç hale gelecek.

Özelleştirme İdaresi Başkanlığı (ÖİB) 14 şeker fabrikasının satış yöntemiyle özelleştirilmesi için ihale açtı; ihaleler Nisan ayında yapılacak. Resmi Gazete’nin bugünkü sayısında yer alan ilana göre Türkiye Şeker Fabrikası AŞ’ye ait 14 şeker fabrikasından Bor, Çorum, Kırşehir ve Yozgat fabrikalarının ihalesi 3 Nisan’a kadar, Erzincan, Erzurum, Iğın, Kastamonu ve Tural fabrikaları için 11 Nisan’a kadar, Afyon, Alpullu, Burdur, Elbistan ve Muş fabrikaları için 18 Nisan’a kadar teklif verilebilecek. Eskişehir ve Ankara gibi arazisi değerli fabrikalar da ikinci ihale ile elden çıkarılacak.

Mesele özelleştirmeler olunca iktidarın muhalefetten pek korkmadığı aşıkarcı ancak işçiden ve köylüden hala korkuyorlar. Nitekim yapılan düzenlemede hem işçilerin hem de çiftçilerin ilk tepkisini yumuşatmak için bir takım düzenlemeler var. Bahsi geçen düzenlemelerin amacının ikinci bir tekel direnişini engellemek olduğu kolayca anlaşılıyor. Şeker fabrikası çalışanlarına

yeniden istihdam için çeşitli seçenekler sunulmakta. Öte yandan çiftçilere de 5 dönem boyunca fabrikaların çalışmaya devam edeceği ve mevcut kotalara sadık kalınacağı sözü veriliyor. Tabii bu söze ne kadar güvenileceği ve 5 dönem sonra ne olacağı ile ilgili bir düzenleme yok.

İhale ilanları ABD’li emperyalist tekel Cargill’in şeker sektörü ile ilgili kapsamlı bir rapor hazırlayarak hükümete ve ilgili Bakanlara el altında verdiği haberlerinin ardından çıktı. Bu raporlarda özelleştirmelerin de kapsamlı bir yer tuttuğu söyleniyor. Yani mesele artık çokça alışıktığımız üzere, fabrikaların arsaları üzerinden rant elde etmenin dışında başka amaçlara hizmet ediyor.

Şeker işçileri bu durumu görmekteler. Hükümetin “yerli ve milli” şeker fabrikalarını haraç mezat satışa çıkarmasının çelişmesine işaret ediyorlar. Bu ne perhiz bu ne lahana turşusu diyorlar. Şeker-İş sendikası Genel Başkanı İsa Gök ise “şeker fabrikaları Misak-ı Millimizdir” diyor. İsa Gök, “Sayın Cumhurbaşkanımız-

dan ve hükümet üyelerimizden bugün giderek daha güçlü hale gelen Savunma Sanayimiz gibi şeker sanayinde de sözsahibi ve dünya devleriyle boy ölçüşebilecek devletimizin denetiminde, üretimde yeni atılımları hayata geçirmelerini umut ediyoruz” sözleriyle milliyetçi bir söylemle Erdoğan’a çağrı yapıyor. Ama şeker fabrikaları için Cumhurbaşkanından medet ummak boşuna. Bildiğiniz Alman tankını “yerli ve milli” Altay tankı diye vatandaşta yutturmaya çalışanların, mesele şeker olduğunda halkın karşısında Cargillerin çıkarlarını korumasında şaşırarak bir şey yok. Meselenin milli olmaktan öte bir sınıf kavgası olduğunu ve iktidarın sermayenin yanında emperyalistlerle, birlikte olduğunu görmek gerekiyor. Bu açıdan özelleştirmelere kesin olarak karşı çıkmak ve işçi sınıfını bunun için seferber etmek şart.

Emperyalist Cargillerin değil işçi ve köylü Ahmetgillerin, Ayşegillerin ülkesi için özelleştirmelere son verilmeli, özelleştirilen tüm kamu kurumları işçi denetiminde kamulaştırılmalıdır.

Emperyalist tekel Cargill’in felsefesi:

İşçiyi sömürün, köylüyü ezin, çevreyi katledin, yeter ki kâr ediniz!

Türkiye’de faaliyet gösteren ve ismi bir hayli tartışmaya karışan bir şirket var, pek çok kişi adını duymuştur: Cargill...

Türkiye’de faaliyet gösteren en büyük 100 şirket içinde, Ülker ile ortak. ABD kaynaklı, 150 yıllık bir emperyalist şirket. Dünya’nın en büyük ikinci tahıl firması. Birinci ve İkinci Dünya Savaşlarında vurgunculukla zenginleşmeyi ihmal etmemiş tipik bir tekel.

Birazdan Türkiye için bahsedeceğimiz ekonomik, sağlık ve çevre zararları haricindeki sicili de bir hayli kabarık. Endonezya’da palmye yağı üretimi için tropik ormanları yok ediyor bu şirket. Brezilya’da soya üretimi için Amazon ormanlarını yerle bir ediyor. 70’li yıllarda Irak’ta

zehirli tahıl tohumlarını gıda piyasasına sürüp insanları zehirliyor. Suçlanınca üzerine kuru kafa resmi koyduklarını belirterek savunma yapıyor. ABD’de bile halka zarar veriyor, Salmonella bakterisi içeren et satıyor insanlar hasta oluyor. Yine ABD’de işçilerin sendika hakkına saldırıyor. Mali ve Fildişi Sahili’ndeki kakao bahçelerinde yasa dışı insan trafiği ile getirilmiş çocukları köle gibi çalıştırıyor. Özbekistan’da sefil koşullarda çalışan pamuk işçilerinin acımasızca baskı görmesi sayesinde sömürüyü ve aşırı kârlarını sürdürüyor.

Türkiye’de ise birinci sınıf tarım arazisi ve su havzası

olan bölgelere fabrika kurması ile tanındı önce. Sonra da halk arasında mısır şurubu olarak bilinen nişasta bazlı şeker üretimi ile. Bu mısır şurubu satsın diye pancara kotalar getiriliyor ve tarım, çiftçilik bitiriliyor. Köylüler ne zorluklara sokuluyor. Şeker fabrikaları kapatılıyor, özelleştiriliyor ya da modernize edilmeyip atıl duruma terk ediliyor, kapasitesinin altında kullanılıyor. Bunun da ceremesini ilk elden buralarda çalışıp mücadele eden şeker işçileri ödüyor. Yani bu emperyalist Amerikan şirketi en başta memleketimizin işçisinin ve köylüsünün sırtında yüküdür. Bu şirketin çıkarları için karar alan hükümet de masum değil. Ülke ekonomisinin çökertilmesinde birinci dereceden suçlu.

Mısır şurubu diye bilinen bu şekerlerin zararı daha yeni Sağlık

Bakanlığı’nın hazırladığı raporlara girdi. Aklınıza gelecek her türlü gıdanın içine giren hatta sahte bal üretiminde bile kullanılan bu şeker halkın sağlığı ile oynuyor. Detayına girmeye gerek yok. Doktorlar, bilim insanları sabah akşam televizyonlarda bu şekerlerin nasıl sağlığa düşman olduğunu anlatıyor. Çevreye ve doğaya da zarar veriyor bu şirket. Üretimde kullanılan kimyasal maddeler yüzünden kuşlar telef oluyor fabrikanın çevresinde. Üretilen şeker çuvallarının üzerine üşüşen arılar canlarından oluyor, yok oluyor.

Her gün yeni bir yatırım haberi veriyorlar basına reklam gibi. Arkalarına almışlar yerli ortaklarını, almışlar hükümeti, devlet bürokratlarını semirirler de sömürürler de. Ama işçiye hakkını vermeye gelince yine ortada yoklar. İşçilerin sendikal haklarını tanımıyorlar. Sendikalaşan işçileri işten atıyorlar. Aşırı kârlarını Bursa ve Balıkesir’de sömürdükleri işçilerin sırtından elde ediyorlar.

Bu ve benzeri emperyalist

şirketlere artık dur demek lazım... Peki kim diyecek? Tabii ki sömürdüğü işçileri, tabii ki bitirdiği köylü, tabii ki şeker fabrikalarında özelleştirmeye karşı çıkan işçiler, tabii ki çevresi doğası yok edilen yerel halk, tabii ki sağlığıyla oynanan insanlar, tabii ki ülke ekonomisinin çökertilmesini istemeyen milyonlar.

Hepimiz birlik olalım, bu emperyalist şirketi def edelim. İddialar bağımsız kurumlarca araştırılsın, halk sağlığına, çevreye zarar vermesi, işçilerinin sendikal haklarını gasp ettiğinin görülmesi dolayısıyla şirkete ve fabrikaya devlet işçi denetiminde el koysun. Şeker fabrikalarının özelleştirilmesi dursun. Köylüyü komisyoncuya, emperyalist şirkete köle etmeyecek tarım politikası geliştirilsin. Kuşa, arıya, su havzasına, tarım arazisine sahip çıkalım. Yediğimiz içtiğimiz besinlerde zehir saçan maddeleri sağlığımız için devlet denetlesin, yasaklasın. Bunu yapmayan o koltuklarda oturmasın.

İşçinin Ekonomisi

Rakamlar yalan söylüyor, mutfaktaki yangın sönmüyor?

İktidar enflasyon oranlarını düşük göstermek için rakamlarla oynuyor. İktidardan enflasyon oranlarının düştüğünü işiten emekçinin ise sınırları yerinden oynuyor. Çünkü emekçi çarşıdan, pazardan, marketten her döndüğünde torbasının daha az dolu olduğunu görüyor. Ay sonunu getirme çilesi bitmiyor.

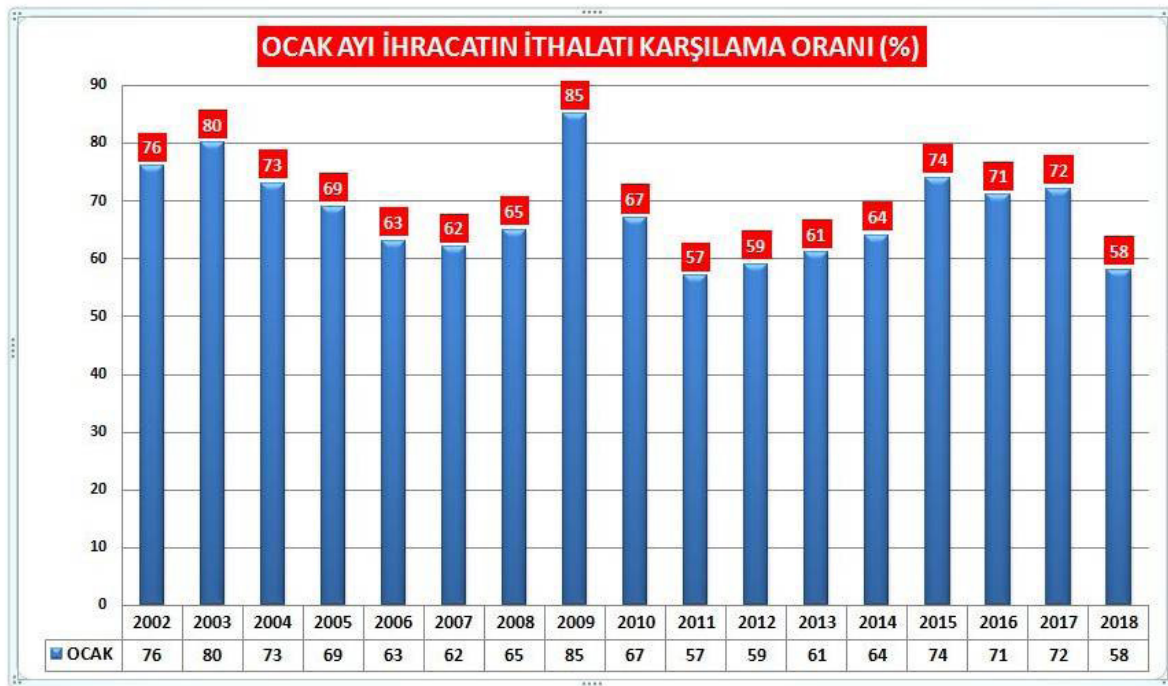
İşin içine istatistik girdiğinde yalan söylemesi kolay hale geliyor. Örneğin geçtiğimiz yıl

Ocak ayında enflasyon tavan yapmıştı. O yüzden bu yıl Ocak ayını geçtiğimiz yılın Ocak ayı ile kıyasladığınızda enflasyonun düşük gözükmesi doğal. Buna ekonomide baz etkisi denir. İktidar böyle bir şey yakaladığı anda hemen üzerine atlıyor ve diyor ki “enflasyon yıllık yüzde 10,34!”

O zaman biz de soruyoruz. Madem enflasyon yüzde 10’a geriliyor neden yılbaşında “ye-

niden değerlendirme zammı” olarak vergilere yüzde 14,5 zam yaptınız? Bu vergi zammı iğneden ipliğe her şeyi etkileyecek. Neden otoban geçiş ücretlerine ve köprüye yüzde 25 zam yaptınız? Ayrıca aylık enflasyon yüzde 1,02 diyorsunuz ama neden emekçinin mutfağındaki yangını gösteren gıda fiyatlarının bu rakamın çok üzerinde ve yüzde 1,67 olduğunu gizliyorsunuz?

Dış ticarete alarm zilleri: AKP iktidarı yabancı faiz lobisine çalışıyor

Dış ticarete giden gelmiyor: Türkiye’de ihracatın ithalatı karşılama oranı yüzde 57,9’a düştü

Türkiye ekonomisi alarm veriyor. Ocak ayı rakamları açıklandı ve dış ticaret açığının 9 milyar doları geçtiği ortaya çıktı. Ocak ayı itibariyle ihracatın ithalatı karşılama oranı geçtiğimiz yıl Ocak ayında yüzde 72,1 iken bu yıl yüzde

57,9’a geriledi. Dış ticaret açığındaki artış Türkiye’yi daha fazla dış borçlanmaya zorluyor. Türkiye’nin dış kaynak ihtiyacının önümüzdeki yıl 210 milyar doları bulacağı tahmin ediliyor. Üstelik küresel ekonomide faizlerin artma eğiliminde

olduğu görülüyor. Dış borçlanma giderek daha maliyetli hâle geliyor. Bunun anlamı açık. Milletın kaynakları emperyalistlere aktarılacak. İsterseniz buna AKP iktidarı yabancı faiz lobisine çalışıyor da diyebilirsiniz.

Borç yiğidin kamçısı değil halka vurulan zincirdir!

Kamu bankaları yıllar boyunca dış borçlanmadan uzak durdu. Ancak 2010 yılında 10 milyar doları aşan kamu bankalarının borcu bugün 35 milyar doları geçmiş durumda. Kamu özel işbirliği adı altında patronlara bol keseden para dağıtan kamu bankalarının borçluluğu daha da artacak. Bir de henüz daha açıklanmamış olan ve ABD emperyalizminin Demokles’in kılıcı gibi elinde tuttuğu, Halkbank’a kesilecek ceza var. Zarrab davasında Halkbank Genel Müdür Yardımcısı Hakan

Atila suçlu bulunmuştu. Atila’ya verilecek cezanın belirlenmesi için 11 Nisan’da duruşma yapılacak. Bu duruşma beklenirken ABD kongresi Hazine’ye Türk bankalarına yaptırım yetkisi veren bir karar aldı. Zarrab davasının dışında ABD’nin Rusya’ya uygulamayı planladığı yaptırımlardan, S-400 füzeleri dolayısıyla Türkiye’nin de nasibini alma tehlikesi var. Sadece Halkbank’a kesilecek ceza için konuşulan rakamlar (10 milyar dolardan 37,5 milyar dolara kadar değişiyor) vahim tabloyu

daha da kötüleştirecek cinsten. Devletin borcu son bir yılda 116 milyar lira artarak 1 trilyon liraya dayanmış durumda. Uzun zamandır alarm veren özel sektörün borçları milli gelirin yüzde 71,2’si. Bu rakam AKP’nin iktidara geldiği 2002 yılında sadece yüzde 24,5 seviyesindeydi. AKP iktidarı hane halkının borcunu da milli gelire oranla yüzde 1,8’den yüzde 16’ya çıkardı. Bu dönemde vatandaşın kredi kartı borcu 3 kat arttı. Tüketici kredileri ise tam 21 kat artarak halkın boynundaki zincir oldu.

Müteahhit ordusundan konuttede ordusuna

Halkı ev sahibi yapma vaadiyle modern tefecilere tutsak ettiler. Yıllarca faiz ödeyerek alınterini tefecilere kaptıran vatandaşlar sonunda borcun ağırlığı altında ezilince vatandaş evini, esnaf dükkânını, köylü arsasını bankalara kaptırıyor. Geline aşamada 19 bankanın elinde satışa hazır 12 bin 744 gayrimenkul birikmiş durumda.

Yıllarca inşaat sektörünü besleyen, emlak spekülasyonunu teşvik eden iktidar tüm milletin kucacağına adeta bir saatli bomba koymuş durumda. Türkiye’de AKP’nin şişirdiği inşaat balonu 350 bin kişilik bir müteahhit ordusu yaratmış durumda. İstanbul İnşaatçılar Derneği başkanı bunlardan 262 bin 500’ünün iflas edeceğini açıkladı. Bunun anlamı sayısı milyonlara varan bir konuttede ordusunun oluşması demek. Erdoğan Ekim ayında bir konuşmasında, yıllardır iktidarının dayanaklarından biri haline getirdiği inşaat sektörü-

nün haline bakıp şehirlere ihanet ettiklerini itiraf etmişti. Çevre ve Şehircilik Bakanı Mehmet Özhaskeki de mızrak çuvala sığmayınca “kentsel dönüşüm rantsal dönüşüm oldu” diyerek bir itirafta daha bulundu.

Bu itiraflar hiç de iyi alametler değil. Çöken inşaat sektörünün faturasını emekçi halka yükleyip sorumluluktan sıyrılmaya çalışacaklarının göstergesi. 15 yıldır iktidar olup sanki muhafefet partisiymiş gibi şikayet etmeyi siyaset tarzı haline getiren AKP’nin bu oyunlarına kanmak gerekiyor.

Resmi rakamlar yanıltıyor: Gerçek işsiz sayısı 6 milyona dayandı!

Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK), Kasım ayı itibariyle işsizliğin 1,8 puanlık azalışla 10,3 seviyesine indiğini duyurdu. İstatistikleri kendi çıkarına göre eğip bükmekte mahirleşen AKP iktidarı, bu durumu bir başarı tablosu olarak sunmakta ve işsizliğin tek haneye düşeceğini vaat etmekte gecikmedi. Ancak DİSK Araştırma Merkezi’nin açıkladığı rakamlar işçinin gözünden durumun hiç de söylendiği gibi parlak olmadığını gösteriyor.

Resmi işsizlik rakamları hesaplanırken, mevsimlik

çalışanlar (91 bin kişi), tam zamanlı iş bulamayan, geçici part-time işlerde çalışanlar (396 bin kişi), çalışabilecek durumda olup iş aramayanlar (1 milyon 598 bin kişi) ve artık iş bulmaktan ümidini kestiği için iş aramayı bırakanlar (621 bin kişi) işsiz olarak kabul edilmiyor. Böylece toplam 2 milyon 706 bin işsiz hesaplama dışında bırakılıyor. DİSK-AR bu kişilerin de hesaba katılmasıyla gerçek (geniş tanımlı) işsiz sayısının 5 milyon 981 bin kişi ile yüzde 17,6 seviyesine ulaştığını söylüyor.

Devrimci İşçi Partisi diyor ki

-Modern tefeciliğe son, bankalar kamulaştırılsın! Şirketlerin değil emekçinin borçları silinsin!

-Kent toprakları kamulaştırılsın! Rantsal dönüşüme son! Bankaların elindeki konutlar halka dağıtılsın! Herkese sağlıklı koşullarda barınma hakkı!

-Ücretlerde kesinti olmaksızın, 6 saat iş günü! Çalışma hakkı dokunulmazdır! Tüm işler çalışabilir nüfusa paylaştırılsın!

-Mutfaktaki yangını söndürmek için: Araçlar kaldırılınsın! Herkese sağlıklı ucuz gıda için tarımda kooperatifleşme ve toprak ağalarının arazilerinin kamulaştırılması!

-Özelleştirme değil kamulaştırma! Kâr güdümlü piyasa değil ihtiyaçlara göre planlama!

Kara liste!

Forbes dergisi Türkiye’de en zengin 100 kişinin servetlerini açıkladı. Birinci sırada 4 milyar 800 milyon dolarlık servetiyle Murat Ülker var. Rönesans Holding patronu Erman Ilıcak 4 milyar, Fiba Holding patronu Hüsnü Özgeğin 2 milyar 900 milyon, biyoteknoloji ve ilaç sektöründen Osman Kibar 2 milyar 800 milyon dolarlık servetiyle ilk dört sırayı kapmışlar. Cemaatçi hissedarlarıyla gündeme gelen LC Waikiki CEO’su Mustafa Küçük 2 milyar 300 milyon dolar servetiyle beşinci sırada. Koçlar Sabancılar nerde mi? Merak etmeyin Koç ailesi ilk 50’ye 5 üyesiyle girmiş durumda. Sakıp ağanın ailesi ise 7 üyesini ilk 100’e sokmuş.

Türkiye’nin en zengin ilk 100 patronunun serveti geçtiğimiz yıl 18,5 milyar dolar artarak toplam 121,4 milyar

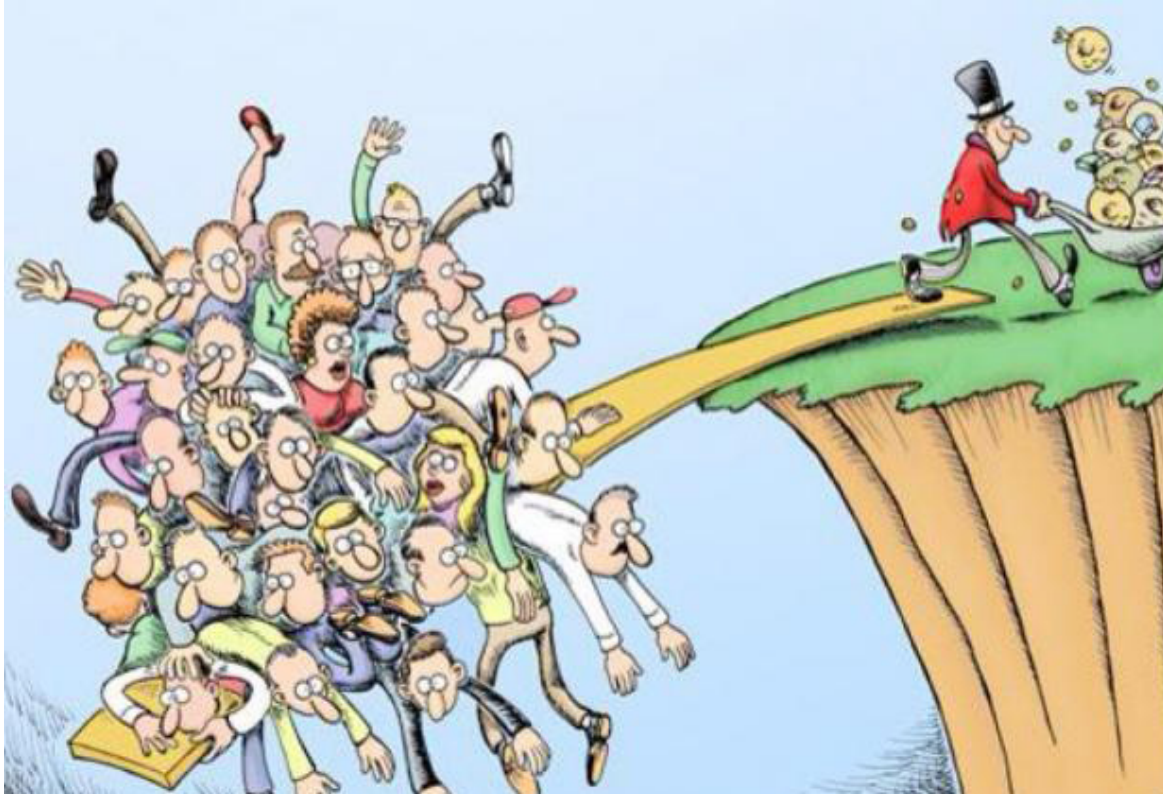
dolara ulaşmış durumda. Ülkenin asgari ücretle geçinen halkıyla bir mukayese yaparsak arada uçurum falan değil galaksiler olduğunu görüyoruz. Tayyip Erdoğan, sene başında 200 lira asgari ücret zammını eleştirenlere “gözünüze dizinize dursun” demişti. Hâlbuki yapılan zam asgari ücreti 1603 liraya çıkartmış yine de bu rakam açlık sınırının altında kalmıştı.

Türkiye’de en az 6 milyon asgari ücretli var. İlk 100 patronun serveti 18,5 milyar dolar artarken 6 milyon asgari ücretlinin yıllık geliri sadece 5 milyar dolar arttı. Tabii burada servet ve gelir arasındaki farkı da söylemek lazım. Kişisel servet, nakit para, döviz, vadeli banka hesapları, ev, araba, gayrimenkuller, tahvil, hisse senedi, yatırım fonu gibi finansal yatırımların top-

lamından borçların çıkarılmasıyla ölçülür. İşçi emekçi için bu hesap her zaman eksidedir. Hasbelkader ev araba alan da borç batağına girmektedir.

Ama işte kapitalist düzen bu ya! Dergiler ilk 100 zengininin servetlerini bir gurur tablosu olarak sunarlar. Servetine servet katan bu para babaları sayfa sayfa röportaj verir, başlıklarını anlatır ama işçiler ne zaman haklarını istese ağlamaya başlarlar. Öncü ve mücadeleci işçilerden yüzlercesinden kara listeler oluştururlar. Devleti yönetenlerden biri de çıkıp bunlara “gözünüze dizinize dursun” demez. Ama bu devran da böyle gitmez. Gün gelir dergiler, vaktiyle milyonlar açken servetine servet katan bu para babalarını tarihin yüz karaları listesinde yayınlar.

Milyonlar açlık ve yoksullukla boğuşurken milyonerler artıyor

Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurulu geçtiğimiz yıl Türkiye’deki milyonerler ligine 18 bin 105 kişinin eklendiğini açıkladı. Toplam 129 bin 969 milyonerin bankalarda bulunan hesaplarında ortalama 6,5 milyar lira bulunuyor. Bu rakamın yaklaşık yarısı Türk Lirası yarısı da döviz olarak tutulmakta. Milyonerlerin kasalarında toplam 3 milyar 175 milyar değerinde kıymetli maden bulunuyor.

Milyonerlerin sayısı artarken nüfusun emekçi çoğunluğu açlık ve yoksulluk sınırının altında çalışmaya devam ediyor. Çalışma bakanlığının verilerine göre emekçilerin yüzde 40,3’ünü 5 milyon 867 bin 476 kişi as-

gari ücretli oluşturuyor. Yılbaşında 200 liraya yakın zam yapılan asgari ücret 1608 liralık açlık sınırının üzerine çıkamadı. 7 buçuk milyon kişi ise Türk-İş tarafından açıklanan yoksulluk sınırının (5.236 lira) altındaki ücretlerle çalışmakta. Özetle çalışanların yüzde 92’si yoksulluk sınırının altındaki ücretlere mahkûm. Türkiye İstatistik Kurumu’nun 15 Ocak’ta açıkladığı rakamlara resmi işsiz sayısı 3 milyon 287 bin kişi. Bu rakam iş aramaktan umudunu kesmiş insanları işsiz kabul etmiyor. DİSK’in açıkladığı geniş tanımlı (gerçek) işsiz sayısı ise 5 milyon 834 bin kişiyle yüzde 17,1’lik bir işsizlik oranını gösteriyor.

Türkiye’nin manzarası bu. Nüfusun emekçi çoğunluğu bir tarafta, sömürücü azınlık diğer yanda... Ancak bu ayrışma siyasette karşılığını bulmuyor. Milyonerlerin finanse ettiği siyaset, milyonları din, inanç, mezhep, etnik köken, kültür vb. temellerde bölerek birbirine düşman ediyor. Diğer yandan bu durum çözümün yolunu da gösteriyor. Burjuva partileri yüzde 51’in peşine düşedursun, birlik olduğunda dünyayı yerinden oynatacak yüzde 99’u bir araya getirecek emek siyaseti tüm oyunları bozacak, tüm kilitleri açacak, sosyal adaleti sağlayacak tek seçenek olarak karşımızda duruyor.

Levent Dölek

İşçi sınıfının gerçeği

DİSK, 21 Şubat’ta, Türkiye “İşçi sınıfı gerçeği” başlığı altında kapsamlı bir rapor açıkladı. Hazırlanan rapor işçilerle yapılan yüz yüze görüşmelerin sonucunda oluşturulmuş. Sonuçların pek şaşırtıcı olduğu söylenemez.

Türkiye’de işçilerin en büyük sorunları düşük ücretler, geçim sıkıntısı, işsizlik, sigortasız ve taşeron çalıştırma. İşçi sınıfımız çok çalışıyor az kazanıyor. Türkiye’de işçilerin yüzde 74’ü 40 saatten fazla çalışıyor. Çalışma saatlerinde haftada ortalama 49,3 saat çalışma ile işçileri 50,1 saat çalışan Kolombiya’dan liderliği kapmamıza az kalmış.

Kadın işçilere yönelik ayrımcılık had safhada. Neredeyse hiçbir işyerinde kreş yok. İşçi sınıfımızın yüzde 54’ü kiracı. İşçi ve emekçilerin yarısından fazlası (yüzde 54) ay sonunu getiremiyor. Getirebilen de borç harç getiriyor. Sigortasız çalışanlarda ise geçinememe oranı yüzde 71. İşçilerimizin dörtte biri hiç yıllık izin kullanmıyor. İzin yapan da ya evde geçiyor ya da memleketine, köyüne gidiyor. Ortalama işçi hanesinde 3,5 kişi yaşıyor. Ortalama çalışan sayısı 2,5 kişi. Yani işçi sınıfımız ailecek çalışıyor. Sigortasız çalışanların yüzde 43’ünün 15-19 yaş aralığında olması bunun bir sonucu. Çalıştırılması yasak olduğu için haliyle sigortasız olan çocuk işçileri de katarsanız tablonun daha da vahim hâle geleceği açıktır.

Evin çocukları ilk fırsatta evin geçimine katkıda bulunması için atölyelere yollanıyor. Ailelerin çocuklardan beklentisi evi geçindirmesi değil bütçeye katkıda bulunması olduğundan ücret ve sigorta beklentisi düşük. Kan emici patronlar için bulunmaz fırsat. Sonuna kadar da bu fırsatı değerlendiriyorlar. Devlet de arkalarında tabii. Erdoğan, 2011 yılında Tekstil Sanayicileri Derneği’nde 2 milyon kişinin çalıştığı sektörde, sadece 350-400 bin işçinin sigortalı olduğunu belirttikten sonra “bunun farkındayız, biliyoruz ama katlanıyoruz” demişti. Bunu asla unutmayalım. Erdoğan OHAL ilan etmeden önce de hak hukuk tanımadan patronların önünü açıyordu.

Tüm bu tablo karşısında işçi sınıfının sendikacılık oranı düşük. Sendikalara bakış genelde olumlu (yüzde 44), olumsuz bakanların oranı az (yüzde 16) ama sendikalaşmaya yönelik genel bir iştah da görülüyor. Sendika üyesi olanlarla, olmak isteyenleri toplamış ve potansiyel sendikalaşma oranını yüzde 32,6 olarak bulmuşlar. Sendikacı işyerlerinde hem ücretlerin yüksek olduğu (yüzde 21), yıllık izinler, işyeri koşulları ve sosyal hakların çok daha iyi olduğu da tespit edilmiş. İş güvencesinden de fiilen sadece sendikacı işyerlerinde bahsedebiliriz. Yine de görüşme yapılan işçilerin yüzde 60’ı ise sendikaya üye olmak istemediğini söylüyor. Bunun nedeninin sendikalara olumsuz bakış olmadığı açık.

Araştırmada sorulmamış ama işçileri sendikalaşmaktan alıkoyan esas etken işten çıkarılma korkusu. Binali Yıldırım, İLO toplantısında çıkıp “sendikalaşmaktan korkmayın” açıklaması yaptığında beri binlerce işçi sendikalaşma sebebiyle işten atıldı. Binali Yıldırım’ın hükümeti, anayasayı ve yasaları çiğneyen patronlara tek bir yaptırım uygulamadı ama hakkını arayan işçinin karşısına her seferin-

de polisini jandarmasını gönderdi. Yine de HT Solar’da, Mata’da, Posco Assan’da, Kod-A’da işçiler sendika hakkımız diyor söke söke de alıyor!

Burada esas yere geliyoruz. İşçi sınıfının mevcut durumu mücadele dinamikleri açısından nasıl bir tablo sunuyor? DİSK’in raporunda bu konuya dair somut veriler yok. Emek Çalışmaları Topuluğu’nun her yıl yayınladığı “İşçi Sınıfı Eylemleri Raporu” ise tam da bu noktada çok önemli veriler sunuyor. Adeta sınıf mücadelesinin ateşini ölçüyor, nabzını tutuyor. Son raporlarını 2017 sonunda Aralık ayında açıkladılar. Rakamlar çarpıcı. İşyeri temelli eylemler başlığı altındaki rakamlar önemli. 2015’ten 2016’ya kadar (10 Ekim katliamından 15 Temmuz darbe girişimi ve sonrasında uzanan bir süreç olduğunu hatırlayalım) yavaş yavaş 74’ten 36’ya düşen eylem sayısının 2017 yılının ilk 6 ayında 198’e kadar çıktığı görülüyor. Bizim Gerçek gazetesinde, işçi sınıfının OHAL koşullarına rağmen en dinamik ve etkili güç olduğuna dair sık sık yaptığımız vurguyu doğrulayan önemli bir veri. Üstelik bu verilerin içinde HT Solar’dan Posco’ya fiili grevli, işgalli, barikatların üzerine yürümeli, direnişli çok sayıda örnek var ve bunlar sadece niceliksel değil niteliksel bir düzeyi de göstermekte. İşçi sınıfına dair çok yaygın olan “uyuşuktur, hak aramaz, AKP’ye oy verir, o yüzden ezilmeye müstahaktır” türünden kaba ve gerici yorumların mesnetsizliğini bir kez daha vurgulayalım.

DİSK’in raporu işçi sınıfımızın boş zamanını televizyon, sosyal medya ve maç başında geçirdiğini bir kez daha göstermiş. İşçiler ibadet de ediyor ama maç kadar sık değil, televizyon ve sosyal medya ise işçinin hayatında çok daha büyük yer kaplıyor. Tabii gönül isterdi ki sık sık kitap okuyan, sinemaya tiyatroya giden, derneklerin çalışmalarına katılan işçilerin toplam oranı sık sık maç izleyenleri geçsin, sık sık televizyon izleyenlerin de hiç değilse yarısı kadar olabilsin. Ama işçi sınıfı kitap okumuyor, tiyatroya gitmiyor diye mücadele etmiyor da değil. Mesela sosyal medyanın işçiler için çok yaygın bir tartışma, iletişim hatta örgütlenme platformu olması çok önemli ve yeni bir olgu olarak karşımızda. Tribünler bir anda sarı sendikaya karşı isyan sloganlarıyla inleyebiliyor. Cuma namazı çıkışları mutad bildiri dağıtım noktalarımız. Zaman zaman da eylemlerin buluşma ve başlangıç noktaları. Ne yalan söyleyeyim hava soğuk diye camiye gelen az olduğunda hocadan daha fazla üzüldüğümüz oluyor.

Sonuçta işçi sınıfı mücadele ediyor. Dağ gibi sorunlarla boğuşuyor ama sindiğini de kimse söyleyemez. İşçi sınıfı nasihat aramıyor. Ama örgütsüz ve öncüsünü arıyor. Kani Beko, DİSK’in raporunu açıklarken “oku attıktan sonra nişan alınmaz. Önce nişan almak, hedefi iyi belirlemek sonra oku fırlatmak gerek”, “somut durumu bilmeden ve ona uygun politikalar üretmeden sendikal mücadele başarıya ulaşamaz” demiş. Doğrudur ama raporun bilmediğimiz bir şeyi açığa çıkardığını da söyleyemeyiz. Dolayısıyla bugüne kadar uygun politikaları belirleyip uygulamamanın sorumluluğu ortada duruyor. Tartışmaya devam edeceğiz.

Yozlaşan siyaset! Trollenen Türkiye!

İçişleri Bakanı Süleyman Soylu'nun Trabzon'da yaptığı veda mesajı niteliğindeki konuşma, iktidar cephesinde küçük çaplı bir krizin tetikleyicisi oldu. Soylu'yu istifaya sinyali olarak nitelendiren konuşmayı yapmaya sevk edilen Berat Albayrak olduğu söyleniyor. Basında konuyla ilgili Erdoğan'ın araya girdiği ve "seni o koltuğa Berat Albayrak mı oturttu" diyerek istifayı engellediği yazıldı. Cezayir ziyareti öncesinde basın toplantısı yapan

Erdoğan ise Soylu'nun istifasının söz konusu olmadığını söyleyip faturayı trollere çıkarttı: "Bu trol* ahlaksızlıkları ülkemizin kendi içindeki birliğini, beraberliğini bozmaya yönelik adımlardır. Türkiye'yi troller idare etmeyecek."

Şimdi de trol vesayeti

Buradaki gariplik kabinenin iki üyesinin tartışması, bir bakanın istifasının eşğine gelmesi ve Cumhurbaşkanının araya girme-

si değil. Bunların hepsi siyasette olabilecek şeyler. Esas garip olan bu krizden bir takım trollerin sorumlu tutulması; hatta Erdoğan'ın devletin en üst mevkiinden çıkıp "Türkiye'yi troller yönetmeyecek" demesi. Türkiye'de siyasi yelpazenin farklı kanatlarında askeri vesayetten, cemaat vesayetinden ya da emperyalist vesayetinden söz edilir. Ancak ilk defa Türkiye'de trollerin ülke yönetimine talip olduğunu işitiyoruz. Demek ki bu troller öyle semir-

miş, öyle etki kazanmış ki bakanların koltuğunu sarsıyor, hükümette krizlere neden oluyor...

Trollerin ipleri kimin elinde?

Acaba bu troller hükümet üzerinde vesayet kuracak, Türkiye'yi yönetmeye talip olacak gücü nasıl elde etmiştir? Erdoğan ve AKP iktidarına karşı çıkan herkesi terörist ve vatan haini ilan eden bu troller kim tarafından beslenmiştir? Gezi'de "camiye ayakkabılarıyla girdiler, içki içtiler", "başörtülü kadını taciz ettiler" yalanlarını yayıp iç savaş tetikçiliği yapan herhangi bir trol hakkında tek bir yaptırım uygulanmış mıdır? Bu yalanlara dayanarak halkı birbirine karşı kışkırtan Erdoğan çıkıp tek bir sefer özur dilemiş midir?

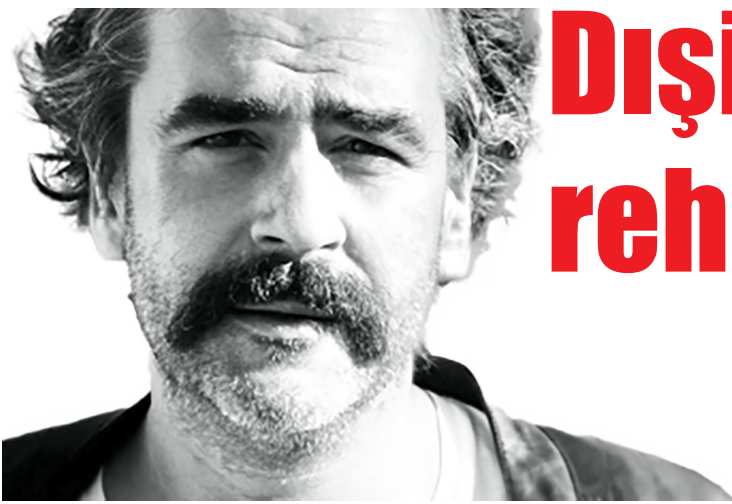
Muhalefeti sindirmekte işlev gören bu troller AKP içi operasyonlarda da kullanılmış mıdır? Mesela Davutoğlu'nun işten çıkarılması sürecindeki rolleri nedir? Melih Gökçek, Kadir Topbaş ve diğer belediye başkanlarının istifa ettirilmesinde ne kadar etkili olmuşlardır? Acaba bu süreçlerde edindikleri deneyim ve özgüven içişleri bakanını istifaya zorlarken ne kadar etkili olmuştur? Bu trollerin ipleri kimin elindedir? Trollerin iplerinin ucu

Pensilvanya'ya, Washington'a, Brüksel'e uzanmakta mıdır? Eğer öyleyse Erdoğan ve AKP iktidarı aleyhine "gık" diyeni içeri atanlar, trollerin "ülkenin birliği ve beraberliğini bozmaya yönelik adımları" karşısında basın toplantılarında serzenişte bulunmakla mı yetinecektir? Yoksa bunlar sadece haddini aşan ve hadleri bildirildikten sonra tekrar kullanıma sokulması planlanan tipler midir?

Yozlaşma tablosu

Tüm bu soruların yanıtları ne olursa olsun, ortaya çıkan manzara istibdad rejiminin nasıl bir siyasi yozlaşmayı beraberinde getirdiğinin kanıtıdır. En önemlisi ise şudur: Bir İçişleri Bakanı polisleri "bacaklarını kırım" talimatı verdiğinde, ana muhalefet partisi liderini "sen bittin" diye tehdit ettiğinde, çocuk ölüleri buzdolaplarına konduğunda, kendisine yakınlığı bilinen Vedat Demir isimli cemaatçi, hükümet yanlısı medyanın bile "skandal tahliye" olarak adlandırdığı bir şekilde serbest kaldığında değil, bir takım trollerle ve Erdoğan'ın damadıyla bozduğunda istifayı gündemine almaktadır. İşte bu istibdad rejiminin tüm Türkiye'yi trollemesinden başka bir şey değildir.

*trol: Sosyal medya aracılığıyla bilgileri çarpıtan, insanları küçük düşüren internet kullanıcıları

Dışişlerinde dolar saçma ve rehine pazarlama dönemi

Yaşananların gösterdiği gibi kirli pazarlık siyaseti Türkiye'nin elini emperyalizme karşı güçlendirmiyor. Parası da rehinesi de fazla olan emperyalizm, her pazarlık masasından Türkiye'yi kendine daha fazla mahkûm ederek kalkıyor.

AKP'nin dışişleri politikası hiçbir ilkeye dayanmayan pazarlık ilişkilerinin üzerine kurulmuş durumda. Türkiye'de yargı bağımsız ya da tarafsız olmak bir yana adeta bir esir pazarı haline getirilmek isteniyor. Kamuoyu önünde emperyalistlere karşı "eyy!" nidasıyla başlayan cümleler kurup perde arkasında kirli pazarlıklar yürütüyorlar.

Halkın parası emperyalistin masasında

Erdoğan her yurtdışından döndüğünde millet daha fazla borçlanmış oluyor. Eylül ayında Trump'la görüşükten sonra THY'ye 11 milyar dolar tutarında uçak alımı anlaşması yapıldı. Ocak ayındaki Fransa ziyaretinde ise Macron'a 25 Airbus A350-900 uçağı için en az 7,5 milyar dolar (söz konusu uçakların liste fiyatı 311 milyon dolar) bırakıp

geri döndü. Rusya ile ilişkilerde 2,5 milyar lira değerindeki S-400 füzeleri önemli bir yer tutuyor. Şimdilerde Afrin'de hükümeti tuzakına çeken ABD fırsatından istifade Türkiye'ye S-400'lerin yerine hava savunma sistemleri satmanın peşinde. Tillerson'un Ankara'da sunduğu teklifin faturası haliyle oldukça kabarık. Erdoğan'ın Papa ile görüşmek için bile Vatikan'a milyonlarca dolar bağış yaptığı iddiası TBMM'ye soru önergesi ile taşındı.

Almanya ile rehine pazarlığı

En son örnek Alman Die Welt gazetesi muhabiri Deniz Yücel'in serbest bırakılmasında yaşandı. Almanya her "serbest bırakılsın" dediğinde "bağımsız yargının kararı" diye cevap veriliyordu. Doğrusu buna kimse inanıyor değil. Başta Erdoğan'ın kendisi... Deniz Yücel hakkında iddianame yazılmamıştı ama Erdoğan hükmü ver-

mişti: "Ajan ve terörist". Erdoğan ayrıca Deniz Yücel'in serbest bırakılması ile ilgili bir soruya "ben görevde olduğum sürece asla" diyerek cevap vermişti.

Ne olduysa Binali Yıldırım'ın Almanya Şansölyesi Angela Merkel'le görüşmesinin ardından oldu. Erdoğan hâlâ görevdeydi. Ama Deniz Yücel bir anda apar topar tahliye edildi. Özel bir uçakla Almanya'ya uçtu. Hapishaneden çıkarken Deniz Yücel'in eline tutuşturulan kağıttaki "bağımsız yargı" kararı "tutukluluğun devamına" diyordu ama belli ki esas kağıtlar başka yerde ve başka amaçlarla imzalanmıştı.

Tankı bırak rehineyi al!

Reuters haber ajansı, Alman hükümetinin 25 Ocak'ta Leopard tanklarının modernizasyonu anlaşmasını durdurmadan önce bir ayda Türkiye'ye yönelik 31 silah ihracatı anlaşmasını onayladığını

açıkladı. Almanya Leopard tankları anlaşmasını durdurduktan sonra "alternatifimiz var" diyen hükümet Yıldırım-Merkel görüşmesi ve Deniz Yücel'in serbest bırakılmasının ardından yine 180 derece döndü. Binali Yıldırım artık Almanya'yı Altay tankının yapımını üstlenmeye çağırıyor, bundan Almanya'nın kazançlı çıkacağını söylüyordu: "Daha fazla Almanya'ya getirir, çünkü makineler Almanya'dan geliyor. Önemli aksamlar Almanya'dan geliyor. Daha basit parçalar Türkiye'de yapılıyor." Böylece Alman emperyalizminin kapılarındaki kirli pazarlıklar sırasında Altay tankının "yerli ve milli" değil düpedüz Alman olduğu da açığa çıkmış oldu.

KHK ile Cumhurbaşkanına rehine takası yetkisi

Kirli anlaşmalarla rehine ta-

kası aslında bir OHAL mahsulü. 15 Ağustos'ta çıkan 694 sayılı KHK'nın 74. Maddesi ile Cumhurbaşkanı yabancı tutuklu ve hükümlülerin başka bir ülkeye iade ya da takas edilmesi yetkisi verildi. Bu yetki kapsamında geçtiğimiz Kasım ayında İstanbul'da bir Çeçen militanın öldürülmesinden sorumlu tutulan iki Rus (Aleksandr Smirnov ve Lurii Anisimov), iki Kırım Tatarı siyasetçi (Ahtem Çiygöz ve İlmi Ümerov) ile takas edildi. Deniz Yücel'in tahliyesinde söz konusu KHK'nın etkili olup olmadığı bilinmiyor. Ancak hukuken olmasa da siyaseten rehine takası Türkiye dış politikasının önemli bir aracı haline gelmiş durumda. Yaşananların gösterdiği gibi, bu siyaset Türkiye'nin elini emperyalizme karşı güçlendirmiyor. Parası da rehinesi de fazla olan emperyalizm her pazarlık masasından Türkiye'yi kendine daha fazla mahkûm ederek kalkıyor.

Gizli pazarlık kirli pazarlıktır

ABD Dışişleri Bakanı Tillerson geçtiğimiz ay Türkiye'yi ziyaret etti ve en önemli görüşmeyi Cumhurbaşkanı Erdoğan ile yaptı. Ancak bu görüşmede devlet geleneklerine ve diplomatik teamülere aykırı olarak hiçbir tutanak tutulmadı. Tutanaksız görüşme sadece konuşulanların kamuoyuna açıklanmamasının ötesinde bir gizlilik anlamına geliyor. Hâlihazırda pek çok görüşmenin detayları halktan gizleniyor ve açıklanmıyor. Ancak tutanak tutulmadığında bu, halkın gelecekte de bu görüşmelerin içeriğine ulaşmasının ve gerektiğinde hesap sormasının engellenmesi demek.

Erdoğan Tillerson'a ne dedi?

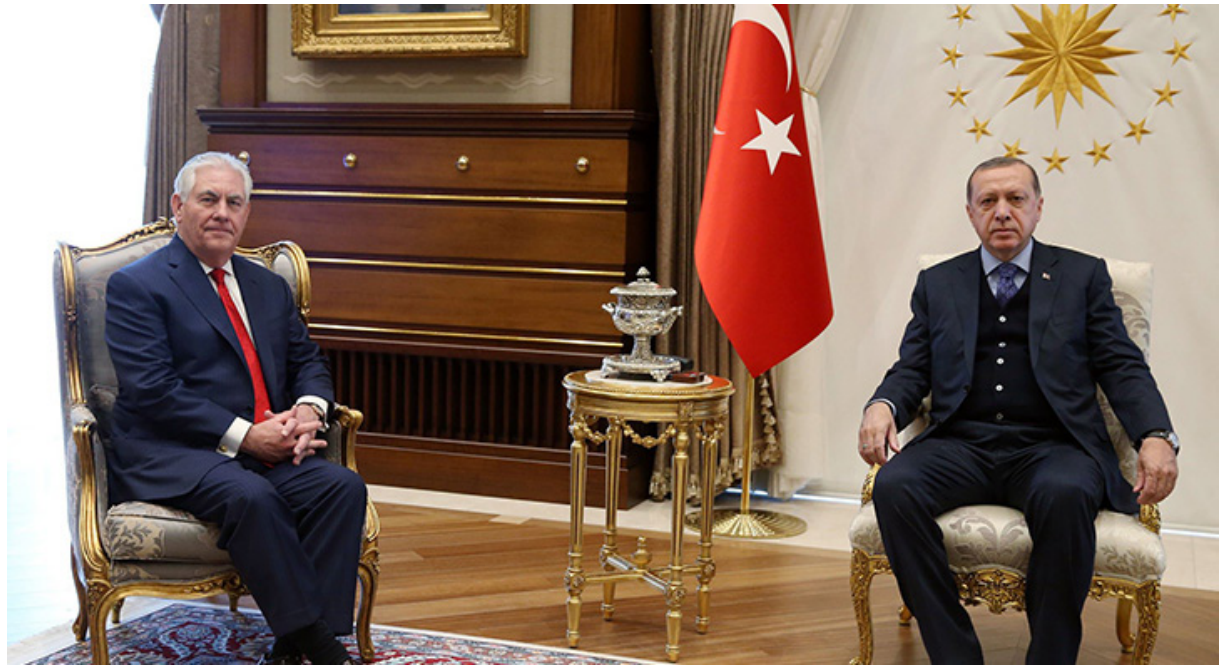
Tillerson Erdoğan arasındaki görüşmede ne konuşulduğunu bugün evlatlarını cepheye gönderen, savaşın tüm yükünü sırtında taşıyan halk bilmiyor. Belki de bu görüşmeler yüzünden çocuğu ölecek ya da emperyalist planlar için kurşun atacak. Her gün televizyonda ülkeyi idare edenlerin sözlerini bozuk plak gibi dinleyen, propaganda yağmuruna maruz kalan emekçiler, bu kişilerin kapalı kapılar ardında emperyalizmin temsilcilerine ne dediğini bilmiyor!

ABD "tek adam"ı sıkıştırıyor

Erdoğan'ın ve ülkeyi yönetenlerin gizli pazarlıklarından hiçbir zaman halkın menfaatine sonuç çıkmaz. Çünkü emperyalizmin masasında "tek adam" zayıftır. Rahatça kandırılıp, yönlendirilebilir. Gerektiğinde şantaj ve tehditle köşeye sıkıştırılabilir. Emperyalizmin karşısına milletçe ve kardeş milletlerle birlik içinde çıkmadıkça başarı şansı yoktur. Nitekim bakan ABD Dışişleri Bakanlığı sözcüsü Nauert, yapılan gizli görüşmeler için ne diyor: "Bunlar gizli diplomatik görüşmeler. Bakan Tillerson, Amerikalılar ve diğerleri için en iyi sonuçlara gizli görüşmeler yoluyla ulaşabileceğini düşünüyor." Demek ki gizli görüşmeler devlet idarecilerinin şark kurnazlığı ile halkın çıkarına sonuçlar alacağı bir yer değil, emperyalistlerin en iyi sonuçlara ulaşacağı bir ortamdır.

Gelişmeler pazarlığa dair fikir veriyor

Tutanak yok, açıklama yok! Ama görüşmelerin içeriğini daha sonraki gelişmelerden çıkarmak mümkün. Dışişleri Bakanı Çavuşoğlu bu görüşmelerden önce "ya ilişkiler düzelecek ya da tamamen

bozulacak" demişti. Tillerson'la beraber basına "ilişkilerin normalleşeceğini" ilan ettiğine göre ilişkilerin düzeleceğini beklemek gerek. İsrail'le normalleşme gibi olacaksa yandık demektir!

Mart ayında ABD ve Türkiye arasında kurulan ortak komisyon toplanıp Suriye'deki ihtilafı konuları görüşecek. Ancak bu görüşmeden önce Türkiye, ABD'nin istediği adımları atmaya başladı bile. Rus S-400 füzelerinin alternatif olarak ABD füzeleri

tekrar masada. Mıncıç'te ABD ve Türkiye'nin ortak askeri güç bulundurma tartışılıyor. Bu, Türkiye'nin Suriye'de emperyalist işgalin tümünden ortağı haline gelmesi demek. Nitekim iktidar yanlısı basın da tam "Esad" yerine "Esad" denmeye başlamışken Türkiye, ABD ile koordinasyon halinde Esad'a karşı tutumunu sertleştirdi. ABD uçakları Deyrezzor'da, TSK topçusu Halep'in kuzeyinde, Suriye ordusunu ve bağlı milisleri vurdu. Türkiye ve ABD, Doğu

Guta'da Rusya ve Suriye ordusunun düzenlediği operasyona da ortak olarak karşı çıkıyor.

Halkın kanıyla yazılan tutanaklar yalan söylemez

Tutanak tutmadılar, gizlediler, sakladılar ama Suriye'de ve tüm bölgede, her gün ateş ve ölüm içinde, kardeş halkların kanıyla yazılan tutanaklar ABD ile yapılan pazarlıkların iç yüzü hakkında hiç iyi şeyler söylemiyor.

ABD'yle işgal planı tartışan, Suriye'nin toprak bütünlüğünü nasıl savunur?

Erdoğan, Mıncıç'teki Amerikan generalinin "savaşırız" sözlerine karşı Osmanlı tokadını görürler demişti. Ama ABD Dışişleri Bakanı Tillerson geldiğinde ona Osmanlı tokadı atmak bir yana adeta "zeytin dalı" uzattı. Aslında Türkiye ne zaman Osmanlı söylemlere sarılırsa hep kazançlı çıkan ABD olmuştur. Davutoğlu'nun Osmanlı "stratejik derinliği" Suriye'nin parçalanmasına katkı sunmuş ABD'nin bugün Fırat'ın doğusunu hâkimiyeti altına almasına uygun koşulları hazırlamıştı. Şimdi de farklı olmadı. Tillerson Türkiye'ye gelmeden Lübnan'a uğradı. Diplomatik tokadı orda yedi. Arkasına Amerikan bayrağı, önüne bir bardak su bile koymadılar. Yalnız başına beklettiler. Türkiye ise Amerikalının önüne Osmanlı halıları serecekti.

Suriyeliler "Osmanlıyı durdurmaya geldik" diyor

Suriye, Türkiye'nin harekâtını bir Osmanlı hamlesi olarak gördü ve adeta bir geçit töreni düzenleyerek Afrin'e doğru bir milis konvoyu çıkarttı. Suriye bayraklarıyla donatılmış bu konvoyun, resmi olarak "Suriye'nin toprak bütünlüğünü savunan" Zeytin Dalı harekâtını siyaseten sınırlayacağı düşünüldü. Ancak bu konvoy TSK topçusu tarafından vuruldu. Erdoğan ve AKP iktidarının çeşitli sözcüleri Suriye ordu-

sunun Afrin'e girmesine müsaade etmeyeceklerini açıkladılar. Bu açıklamaların ve TSK'nın doğrudan Suriye ordusunun yanındaki milisleri vurmasının sonucunda, Afrin'de Esad ve Öcalan resimlerinin birlikte taşındığı mitingler düzenlenmeye başladı. Şimdi cephe hattından video çekip yayınlayan Esad taraftarı milisler Suriye bayrakları altında durup "Osmanlıyı durdurmaya geldiklerini" söylüyor. Belli ki AKP iktidarının ABD'ye Türk lokumu ikram ettiğini gören Suriyeliler Osmanlı tokadının muhatabının Amerikan ordusu değil kendileri olduğunu düşünmekte. Bir de herhangi bir yanlış anlamaya mahal vermemek için gün aşırı Afrin'e Türk bayrağı dikmekten bahseden Devlet Bahçeli var!

Amerikan tuzağı

Yine, ABD ile Mıncıç'te bir-

likte hâkimiyet kurma önerisinin tartışılması bile "Suriye'nin toprak bütünlüğü" söylemini tek başına bir çöp haline getirmeye yeterli olmuştur. Bu olasılığın hayata geçmesinin, uluslararası hukuka uydurulabilir bir tarafı da, siyaseten izahı da yoktur. Suriye topraklarının ABD ile ortak olarak işgal edilmesinden başka bir manaya gelmeyeceği açıktır. Tüm bunlara Türkiye'nin, Rusya'nın Doğu Guta'da sürdürdüğü askeri harekâtı, "sivil kayıpları" gerekçe göstererek protesto etmesi eklenmelidir. ABD'nin bir yandan Doğu Guta'ya göndermek üzere militan topladığını diğer yandan da Suriye'ye doğrudan askeri müdahale seçeneğini gündeme taşıdığını da dikkate almak gerekir. Bu çerçevede Rusya'nın, bıçak sırtında kurmaya çalıştığı denge- nin, ABD tarafına doğru bozulmasına göz yumup yummaya-

cağı belirsizliğini korumaktadır. Bu yüzden Rusya, Türkiye'nin Esad'la doğrudan görüşmeye başlaması için bastırmaktadır. Bu olmadığı takdirde hava sahasının kapatılması gündeme gelebilir. Bu Zeytin Dalı'nı zora sokar, Türkiye üzerinde ciddi bir yaptırım gücü oluşturur, ama en çok da ABD'nin ekmeğine yağ sürmüş olur. Çünkü ABD, tuzağını, Türkiye'nin Afrin'de batağa saplanması, bir zafer elde ederse bunun Pirus zaferi olması, bu süreçte Türkiye'nin Rusya ve Suriye ile karşı karşıya gelmesi ve nihayet kendi eline düşmesi üzerine kurmuştur.

Kürtlerle barışmayan ABD'yle savaşamaz!

Gelinen aşamada pek çok yönden gelişmeler belirsizliğini korumaktadır. Ancak belirli olan bir şey vardır ki o da Kürtlerle

savaşı merkeze alarak ABD'yle savaşmanın ve onu yenilgiye uğratmanın mümkün olmadığını. Devrimci İşçi Partisi'nin "Kürtlerle barış ABD'yle savaş" şiarı, ABD'nin kurduğu denklemi değiştirebilmenin tek yoludur. Mevcut çıkmazdan tek gerçekçi çıkış yolunu göstermeye devam etmektedir. Bazı AKP destekçilerinin ve Esad ile iyi ilişkilerle taraftar olanların, PYD'nin Suriye'nin toprak bütünlüğünü tehdit ettiğini öne sürerek, Suriye devleti ile birlikte ABD karşıtı bir ittifak oluşturma projesi erkenden çökmüştür. Suriye'nin, kendi topraklarında ABD ile beraber nüfuz alanları kurmayı tartışan, ilçelerine, dağlarına bayrak diken, Suriye ordusunun kendi sınırları içindeki bir ilçeye girişini savaş sebebi ilan eden bir devleti, toprak bütünlüğüne destek değil, tehdit olarak göreceği açıktır. Suriye devleti, PYD ile köprüleri attığında Fırat'ın doğusunu ABD'ye terk etmiş olacağını görmektedir. Türkiye'nin de ABD'nin sınır güvenliğini sağlaması, PKK'den kopartılmış yeni bir işbirlikçi Kürt hareketi imal edilmesi karşılığında buna razı geleceği apaçık ortaya çıkmıştır. ABD emperyalizmi Türkiye'yi tuzağına çekmiştir. Artık Afrin, Türkiye'yi kendi çizgisine çekmek ve orada tutmak için bir koz olarak ABD'nin elindedir.

İktidarın tarımı taşıdığı nokta:

Anadolu'ya buğday ithalatı

TÜİK verilerine göre, 2007 Buğday ithalat miktarı yaklaşık 2 milyon 150 bin ton olurken 2016 yılında bu rakam 4 milyon 226 bin tonu bulmuştur. Bu tablo en temel gıda olan buğday üzerinden çok net bir şekilde bize gösteriyor ki tarımsal ithalat 9 sene içerisinde neredeyse 2 katına çıkmıştır. Erdoğan'ın konuşmasında "tarım ve hayvancılıkta Türkiye'yi çok farklı bir noktaya taşıdık" diye vurguluyor. Evet bir noktaya taşıdınız... Anadolu'daki tarımsal faaliyetleri el birliğiyle rezil ettiniz!

Erdoğan 20 Şubat günü çiftçileri Cumhurbaşkanlığı sarayına toplayarak bir konuşma yaptı. Konuşması büyük oranda "tarımsal üretim" hakkında gerçekleşti. Daha önce gerçekleşen tarımsal desteklemelerden, bundan sonrası için mazot masrafının yarısını ödeyeceklerinden, üreticilere 300 baş koyun ve bunların yemini vereceklerinden bahsetti.

Buğdayın 8 bin yıllık öyküsünün başlangıç noktası olan topraklarda saman ithal eden bir ülke haline gelmiş olmamız dolayısıyla Erdoğan'ın bu söylemleri bir tartışmayı başlattı. Tartışmanın konusu Türkiye'nin tarımda geldiği nokta.

Destek mi köstek mi?

Öncelikle anlatı anlatı bitiremedikleri desteklemelere bir bakalım. Desteklemeler pratikte şöyle olmaktadır: üreticinin buğday tarlası mevcutsa devlet tarafından dekar başına mazot için 13 lira, gübre için 4 lira yıllık ödeme yapılır. Yani 50 dönüm buğday yetiştiren bir çiftçi yılda ancak 850 lira destekleme alabilmektedir. Tabii bu desteklemeyi alabilen çiftçiler için geçerli. Bu desteklemelerden faydalanabilmek için öncelikle Ziraat Odası'na kaydolmak gerekiyor (bu kayıt işlemi için 50 lira civarı bir para ödenmekte) sonrasında İlçe Tarım Müdürlüklerine Çiftçi Kayıt Sistemi için başvurması gerekiyor (bunun da 30 lira civarı bir ödemesi var). Yani dekar başına 17 lira destekleme veren devlet çiftçiden işlem başına yaklaşık 80 lira alıyor.

Erdoğan'ın konuşmasında bahsettiği ve son zamanlarda

medyada "köyüne dönene 300 koyun verilecek" başlığıyla tartışılan meselede ise durum çok daha vahim. Bu uygulama için en az 150 dekar (150bin metre kare) mera arazisine sahip olma şartı koşuluyor. Mevcut durumda bu kadar arazisi olan kimselerin zaten bir an evvel tarlaları satıp kente göç etme çabası içerisinde olduğu aşikâr.

Gelelim mazot desteğine. Erdoğan diyor ki: "mazot masrafının yarısını biz ödeyeceğiz". Şu an mazot fiyatı 5.65 lira dolaylarında seyrediyor. Yarısının ödendiğini varsayalım. Mazotun litresi 2.80 lira civarına gelir. Son dönemde gündeme gelmişti. Yatlara yani lüks denilen deniz araçlarına mazot vergisiz verilmekte. Yani litresi 1.70tl civarında. Henüz mazotun masrafının yarısını devlet ödeneceğine dair bir resmi bildirim de bulunmamakta. Gel gelelim müjde gibi pazarladıkları bu işi yaptılar, yine de yoksul köylüye satılan mazotun fiyatı, zengin yat sahibinin alacağı mazot fiyatının neredeyse 2 katı!

Buğday Anadolu'nun öz evladıdır

Yukarıda da bahsettiğimiz üzere buğdayın yaklaşık 8 bin yıla dayanan bir tarihi mevcuttur. Bu da tarımsal üretim tarihiyle eş değerdir. İnsanlığın ilk kültüre aldığı bitkinin buğday olduğu bilinmektedir. Bu sürecin yaşandığı yer ise "bereketli hilal" diye isimlendirilen, bir kısmı da Anadolu'da olan bölgedir. Bugün tarımsal ihracat oranları bir takım spekülasyonlar çerçevesinde tartışılmaktadır. Gelin Anadolu'nun

öz evladı olan buğday üzerinden Türkiye'nin ithalat ve ihracat meselesini net rakamlarla inceleyelim.

TÜİK verilerine göre, 2007 Buğday ithalat miktarı yaklaşık 2 milyon 150 bin ton olurken 2016 yılında bu rakam 4 milyon 226 bin tonu bulmuştur. Bu tablo en temel gıda olan buğday üzerinden çok net bir şekilde bize gösteriyor ki tarımsal ithalat 9 sene içerisinde neredeyse 2 katına çıkmıştır. Erdoğan'ın konuşmasında "tarım ve hayvancılıkta Türkiye'yi çok farklı bir noktaya taşıdık" diye vurguluyor. Evet bir noktaya taşıdınız... Anadolu'daki tarımsal faaliyetleri el birliğiyle rezil ettiniz!

Tarım Alanlarını Talan Etmekten Vazgeçin!

Erdoğan aynı konuşmada diyor ki: "tarımsal alanların amaç dışı kullanılması ve imara açılmasıyla alakalı Toprak Koruma ve Arazi Kullanımı Kanunu çıkarttık". Evet, böyle bir kanun çıkarttınız, bu kanuna göre toprakları tarımsal değere göre sınıflandırdınız, sonrasında ise istediğiniz her yerde 1. derece tarım arazilerinin üzerine inşaat molozu dökmek suretiyle mevcut toprağın tarımsal değerini sıfırlayıp, belgeleyip, yandaş inşaat şirketlerinize peşkeş çektiniz! Bugün Eskişehir'de en verimli tarım alanlarından biri olan Alpu Ovası'na termik santral yapmak için harekete geçtiniz. Çok aşikâr ki Alpu Ovası'nda bir termik santral faaliyete geçerse o ovadaki tarım da bitmeye yüz tutacaktır. Bu örnekler onlarla hatta belki yüzlerle

çoğaltılabilir. Saman ithal ediyorsak müsebbibi sizsiniz!

Sürdürülebilir tek yol tarımda kamulaştırma ve planlama

Tarım alanlarımız yönetenler tarafından yıllardır talan ediliyor. Ama ülke tarımını sürdürülemez bir hale sokan yalnızca bu değil. Teknik olarak, aşırı kimyevi gübre ve tarımsal üretimin her alanında hibrit tohum kullanımı tarımı sürdürülemez hale getirmektedir. Münferit ve küçük aile işletmelerinin bilinçsiz kimyevi gübre kullanımı tarım topraklarının tuzluluk derecesini artırmakta ve giderek canlılığını yok etmektedir. Her ne kadar bugün bu durum gündeme taşınmasa da önümüzdeki yıllarda karşımıza ciddi bir problem olarak çıkacağı su götürmez bir gerçekliktir. Bunun çözümü ise tarımsal girdileri daha bilinçli bir şekilde planlamaktan geçmektedir. Bu da ancak tarımda küçük üreticilerin kooperatifleşmesi ve büyük tarım arazilerinin kamulaştırılmasıyla mümkündür. Bu durum sadece sürdürülebilirlik açısından değil, güncel tarımsal ürün yeterliliği ve ihracatı açısından da oldukça mühimdir. Şu bir gerçek ki Türkiye'nin tarımsal ürün tüketimi bellidir. Devlet tarafından görevlendirilen ziraat mühendisleri hangi ürüne ne kadar ihtiyaç varsa bu ihtiyacı karşılamak için iklimsel olarak hangi bölgelerimizde hangi ürünün tarımının yapılması teknik olarak daha tutarlı olacağı planlamalıdır. Ancak bu yolla ürün fazlası ve eksikliği gibi sorunlar çözülebilir.

Armağan Tulun

Ceylanpınar'ın faileri kim?

22 Temmuz'da Ceylanpınar'da iki polisin evinde öldürülmesine ilişkin dava sona erdi. Davada, bu cinayetlerin 20 Temmuz'da Suruç'ta gerçekleşen canlı bomba saldırısında 33 sosyalist gencin ölümüne misilleme olarak işlendiği iddia ediliyordu. Tüm sanıklar cinayet suçundan beraat etti. Son duruşma öncesinde halen tutuklu bulunan dört sanık sosyal medya paylaşımları gerekçe gösterilerek örgüt propagandası suçlaması ile ceza aldılar. Ama tutuklu kaldıkları süre göz önünde bulundurularak hepsinin tahliyesine karar verildi. Tüm sanıklar cinayet suçundan beraat ettiğine göre, davanın çözmesi gereken asıl sorunun cevabı verilmiş değil: Ceylanpınar'daki iki polisi evinde öldürmeyi planlayan, azmettiren ve cinayeti gerçekleştirenler kim?

Ceylanpınar'ı hükümet, "çözüm ve açılım" adları altında yürütülen süreci bitiren olay olarak gösterdi. Ceylanpınar olayı, Suruç katliamı ile birlikte Gerçek gazetesi sayfalarında bizim sıkça Türkiye'nin Suriyeleştirilmesi olarak tanımladığımız süreci başlatan olay oldu. İşte bu nedenle Ceylanpınar'ın faillerinin ortaya çıkarılması önemli. Ama AKP iktidarı her iki olayda da 17-25 Aralık'ta, Soma'da, 10 Ekim'de olduğu gibi delil karartma rejimini uygulamaya devam etti. Ceylanpınar ve Suruç hakkında meclis araştırması başlatılması yönünde verilen önergeler, AKP oylarıyla reddedildi. Suruç katliamı davasında 18 ay boyunca gizlilik kararı kaldırılmadı, iddianame 18 ay sonra yazıldı. Ceylanpınar dosyası da ardında birçok yanıtlanmamış soruyu bırakarak kapatıldı.

O sırada ilçede görevli polislerin, dosyaya bakan savcılarının, olayın ardından tutuklama kararı veren hâkimin 15 Temmuz'un ardından görevden alınması, ihraç edilmesi ya da tutuklanmasını bir yana bırakalım, diğer "deliller"e bakalım. İlk etapta tutuklanan yedi kişiden üçü 17 ay tutuklu kaldıktan sonra tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldı. Oysa bu üç kişi savcının iddiasının temelini oluşturan isimlerdi. Neydi savcının iddiası? Keşif amacıyla polislerin karşı dairesini kiralamak, polislerin yaşadığı eve gizlice girmek. Evi kiralayan kişiler olarak bu üç kişi serbest bırakıldı. Diğer dört kişi ise son ana kadar tutuklu kaldı. Onların tutuklanmasının gerekçesi ise haklarında cinayet gecesi ve ertesi gün yapılan iki ayrı ihbar. İki ayrı kişinin yaptığı ihbarda söylenenler neredeyse kelimesi kelimesine aynı: "Vicdanım sızlıyor" diyerek bu dört kişinin ismi veriliyor. Nereden biliyorsun sorusuna verilen cevaplar ise ilginç. Biri "ben hepsini biliyorum, benim vicdanım sızladı, ben bu işi kapatamadım, bunlar yapmış" diye, diğeri ise "orayı çok karıştırdım" diye cevap veriyor. Ama bu dört kişiden hiçbirinin parmak izi cinayetin işlendiği evde çıkmıyor. Diğer taraftan evde bulunan 10 farklı parmak izinden 4'ü eve hiç gitmediğini söyleyen bir polise ait ama bu konuda herhangi bir soruşturma açılmıyor. Olay günü sanıkların nerede olduklarını gösteren HTS kayıtlarının hiçbir kopyası alınmadan savcılık tarafından imha edildiği ortaya çıkıyor. Ve son duruşma öncesinde sanıklar hakkındaki tek "delil" hâlâ ihbar telefonlarından ibaret olduğu halde savcı, cinayeti işledikleri konusunda hiç şüphe duymadığı için olsa gerek, iki kez ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası isteyerek görevini savdı.

Tutuklular tahliye, gerçekler ise hasıraltı oldu. 2015'ten bugüne Türkiye'ye ağır bedeller ödeten olaylardan Ceylanpınar gibi Suruç katliamı, 10 Ekim katliamı ve 15 Temmuz darbe girişimi de açıklığa kavuşturulmadı. Karanlıkta kalan gerçekler yeni katliamlara ve felaketlere davetiye çıkartıyor. Bu davalar ve bu davaları karanlıkta bırakan delil karartma rejimi sadece adaleti engellemiyor geleceğimizi de karartıyor.

Dünya kazan devrim kepçe

EEK Yunanistan'da yükselen milliyetçi histeriye karşı enternasyonalizm bayrağını yükseltiyor

Yunanistan, son dönemde Makedonya ile Yunanistan arasında çeyrek yüzyıldır devam eden "isim kavgasında" bir uzlaşma sağlamak için iki hükümet arasında başlayan görüşmeler sonucunda yükselen milliyetçi dalgayla sarsılıyor. İki ülke arasındaki görüşmeler Makedonya'yı NATO'ya almak isteyen AB ve ABD emperyalizmlerinin yönlendirmesi ile başlamıştı.

Makedonya bir federasyon olan eski işçi devleti Yugoslavya'nın cumhuriyetlerinden biriydi. Federasyon dağıldığında Makedonya adını almak istedi. Oysa Yunan milliyetçileri Makedonya'nın ta-

rihi olarak kendilerine ait bir ad olduğunu ileri sürüyorlardı. Dolayısıyla, Yunan devleti 1990'lı yılların başından beri yeni bağımsız devletin "Makedonya" adını taşımasını uluslararası platformlarda engellemeye çalışıyor.

Selanik'te 21 Ocak'ta ve Atina'da 4 Şubat'ta (200-300 bin kişinin katıldığı) milliyetçi mitingler tertiplendi. Atina'daki mitingde yüz binlerce kişi "Makedonya Yunan'dır!" pankartı arkasında Yunan bayrakları ile yürüdü. Selanik'teki mitingin ardından faşistler Yahudi kurumlarına ve ayrıca anarşistler tarafından işgal edilmiş bazı binalara saldırdılar. Bunların

hiçbirisi hakkında elbette yasal işlem yapılmadı. Selanik'teki mitingde Frankos Frangulis adlı general konuşmasını "Yaşasın ordu! Yaşasın özel kuvvetler!" diyerek bitirdi. Atina mitinginde ise, eski Stalinist - yeni dönem besteci Mikis Theodorakis "sol faşistlere ve ulusal-nihilistlere karşı" bir kavga verilmesi çağrısını yapıyordu.

Yunan solu ise önemli bir sarsıntı yaşıyor. Stalinist KKE, her ne kadar NATO karşıtı bir söyleme sahip olsa da, eski Yugoslavya'da bir Makedon ulusunun ve Yunanistan'da da bir Makedon azınlığının var olduğunu reddetmekte. Bu konunun bir sonucu olarak hem milliyetçi eylemlere hem de bunlara karşı yapılan eylemlere karşı çıkıyor. Sol milliyetçi - eski Syrızacı Halk Cephesi (LAE), asıl düşmanın "Üsküp yayılcılığı" olduğunu iddia ediyor.

Diğer yandan, Syriza'nın koalision ortağı sağcı ANEL (Bağımsız Yunanlar) "Makedonya" ismini içeren bir anlaşmaya kesin olarak karşı. Bu nedenle Yunan hükümeti dağılma tehlikesi ile karşı karşıya. Milliyetçilik ve en-

ternasyonalizm arasındaki kutuplaşma hem sol içerisinde hem de toplumda giderek keskinleşiyor.

Kardeş partimiz EEK ise hem Syriza hükümetinin NATO yanlısı adımlarını hem de milliyetçi saldırganlığı kınıyor. Bekleneceği üzere faşistler EEK'li yoldaşlarımızı tehdit ediyor. Ancak EEK her zamankinden de daha kararlı biçimde gericiğe karşı duruyor. Makedon halkının kendi kaderini tayin hakkını, kendi adını seçime hakkı da dâhil savunmayı ve Balkanların geleceği için bir Balkan Sosyalist Federasyonu'nu önermeyi sürdürüyor. Ülke içindeki milliyetçilik karşıtı eylemlerde ve etkinliklerde gururla başı çektiği gibi, uluslararası alanda da enternasyonalizm çağrısını yükseltiyor.

Bu gelişmeler üzerine DİP'in Makedonya'da birlikte çalıştığı ve dayanışma içinde olduğu Lenka örgütünün de içinde yer aldığı

Levica (Sol) adlı parti, Syriza'ya bir mektup yollayarak onu sol bir parti olarak sorumluluklarını üstlenmeye davet etti. Levica, anti-emperyalist bir tutumla Makedonya'nın NATO'ya katılmasına karşı çıkıyor, Makedonya adı tartışmasının her iki ülkenin milliyetçileri tarafından kutuplaştırıcı bir tarzda kullanıldığına işaret ediyor, Syriza'yı NATO'yu güçlendirme yolundaki politikasından vazgeçmeye ve isim sorununu her iki ülkedeki milliyetçiliği azdırmayacak ve halkların kendi kaderlerini tayin hakkına ve kendilerini kendi iradelerince anma hakkına uygun düşecek biçimde çözümlerini yollarını araştırmaya davet ediyor.

İtalya'da faşizme geçit yok: "Loretto Meydanı'nı unutmayın!"

4 Mart'ta gerçekleşecek olan İtalyan genel seçimleri öncesi propaganda dönemi, seçimlerde iddiası bulunan üç burjuva alternatifin çekişmesinden çok daha büyük ve ciddi bir mücadeleye sahne oluyor. Faşizm; örgütlü, silahlı ve agresif biçimde tekrar sahneye çıkıyor, düzen solu dahil olmak üzere burjuva siyasetçileri konuyu sessizlikle geçiştirmeye çalışırken kitlelerin cevabı ise devasa eylemler oluyor.

Seçimler yaklaşırken, hemen hemen bütün burjuva siyasetçilerin, üstü kapalı da olsa desteklediği göçmen karşıtı söylemlerden güç bulan faşist örgütler yoğun propaganda faaliyeti ile sınırlı kalmıyor kan da döküyorlar. Bir faşistin Macerata şehrinde 6 siyahiyi vurması bardağı taşıran damla oldu. Sol ve sosyalist örgütlerin başını çektiği bir girişimle, 41 bin kişinin yaşadığı bu küçük şehirde, 20 bin kişilik devasa bir anti-faşist eylem bir anda havayı değiştirdi. "Faşist inler kapatılsın" sloganlarının atıldığı eylem son yıllarda İtalya'da gerçekleşen en büyük anti-faşist eylem oldu.

Faşistler de saldırılarına devam etti ama bu saldırılara cevap olarak İtalya'nın hemen hemen tüm büyük kentlerinde devrimci örgütlerin başını çektiği kitle gösterileri gerçekleşti. Büyük şehirlerdeki kitlesel eylemlerin yanı sıra toplam 119 şehirde irili ufaklı anti-faşist yürüyüşler düzenlendiği belirtiliyor. Bu eylemlerin en büyüğü, 24 Şubat'ta Roma'da, faşizme karşı savaşmış partizanların derneği olan ANPI'nin çağrısıyla gerçekleşti.

Unutulmasın ki, İtalyan solu partizanlık geleneği olan, Mussolini'yi tutuklayıp hapiste yaşlandırmak isteyen emperyalizme taviz vermeden, faşist diktatörü halk adına yargılayıp hak ettiği şekilde kurşuna dizmiş bir soldur. Biz nasıl gururla "6. Filoyu unutmayın" diyorsak, onlar da gururla (Mussolini'nin bacağından asıldığı) "Loretto Meydanı'nı unutmayın" derler. Yani İtalyan devrimcileri işçi sınıfıyla bir kez daha kucaklaşıp güç dengelerini değiştirdiğinde, bugün terör estiren faşist haydutlar için işler çok farklı olabilir.

Mandela'nın çocukları:

Hırsız gitti, arsız geldi!

Güney Afrika'da nüfusun çoğunluğunu oluşturan siyahileri cehennem gibi bir sistemde yaşatan ırk ayrımının ("apartheid") 1990'lı yıllarda sona ermesi, beyaz burjuvazinin Nelson Mandela adlı eski gerilla lideriyle anlaşması aracılığıyla oldu. Mandela 1994'te ülkenin ilk siyahi cumhurbaşkanı seçilince, bütün dünya onu bir özgürlük kahramanı olarak alkışladı. 2013'te öldüğünde cenazesi özgürlük ve demokrasiye gösterisine dönüştürüldü. Türkiye'de Kürt hareketi Mandela'yı yüceltti durdu. Kimse sormadı: Afrika'nın en zengin kapitalist ülkesinin beyaz burjuvazisi bu eski gerilla liderini neden başa geçirdi?

Bunun yalın bir cevabı var: Güney Afrika'da sadece apartheid değil, kapitalist sistem bile çattırıyor! Ülke içinde 1980'li yıllarda müthiş kitle mücadeleleri yaşanmıştı. 1986'da radikalleşen işçi hareketi COSATU adlı çok güçlü bir sendika konfederasyonu kurmuştu. Dünya çapında apartheid karşıtlarının (bugün İsrail'e karşı BDS hareketine esin kaynağı olan) mücadelesi özellikle Anglo-Amerikan sermayesinin gözbebeği Güney Afrika'ya yatırımların neredeyse durmasına yol açmıştı. Belki de en önemlisi, Güney Afrika, Portekiz

sömürgesi Angola'daki ulusal kurtuluş hareketini durdurmak üzere bu ülkeye müdahale edince, Küba Angola'ya 37 bin asker yolluyor ve apartheid'ci burjuvaziye unutulmayacak bir yenilgi tattırıyordu. Güney Afrika 1988'de yenilgiyi kabul eden anlaşmayı imzalıyor, Mandela 1990'da hapisten çıkarılıyordu. Ne rastlantı!

İşte bu Mandela, siyahilerin biçimsel yasal eşitliğini tanıyan ama içinde yaşadıkları işsizlik ve sefalet koşullarını aynı bırakarak bir anlaşmayla başa geçti. Böylece kapitalist düzen, burjuvazinin içine bir miktar siyahi yeni zengin katılarak kurtarılmıştı. Geçmişte programı sosyalist olan Afrika Ulusal Kongresi, onun bir bileşeni olan Güney Afrika Komünist Partisi, COSATU, süreç içinde hepsi düzenin dışlıları haline geldi.

Şimdi bu düzeni 2009'dan beri yöneten, hırsız uğursuz kim varsa etrafına toplayarak yoksul halkın bütçesini yağmalayan Jacob Zuma, görevinin sona ermesine bir yıl kala düşürüldü. Yerine Cyril Ramaphosa getirildi. Her ikisi de Mandela'nın partisi Afrika Ulusal Kongresi'nden.

Yeni cumhurbaşkanı Gerçek okurları tanıyor. 2012 Ağustos'unda uluslararası madencilik

tekeli Lonmin'e karşı bir grevde 34 işçi polis tarafından soğukkanlı biçimde katledilince, Gerçek "Mandela'nın Uluderesi" yazmıştı. Şimdi cumhurbaşkanlığına getirilen Ramaphosa, o olayda patronun ve hükümetin yanında yer alan COSATU madenciler sendikası NUM'un kurucu başkanıdır. Aynı zamanda Komünist Partisi üyesi! Ama Mandela'nın siyahi burjuvazi yaratma politikası içinde birçok başkalarıyla birlikte Ramaphosa da kapitalist sınıfın saflarına geçmiştir. Yıllardır McDonalds'ın Güney Afrika franchise'ının sahibidir. Lonmin'in de hissedarı! Yani, madencilerin korkunç yaşam koşullarının ve uğradıkları katliamın mimarlarından biri. İşçilerin içinden çıkmış yüzüne tükürülesi bir hain. Arsız bir kapitalizm savunucusu!

İşte Mandela'nın Güney Afrikası: Yüzde 36 işsizlik; son beş yıldır nüfus artışının altında bir büyüme hızı (yüzde 1,5); yoksul proleter siyahilerin sefalet içinde yaşadığı "township"ler (gecekondu mahalleleri). Giden cumhurbaşkanı hırsız, geleni arsız! Güney Afrika'yı ancak işçi sınıfının geçmişte dans ede ede devrime yürüyen işçi sınıfının şanlı geleneğinin canlanması kurtaracak.

Gençlik mücadelesi

16 Mart'ı unutmadık unutturmayacağız! Faşizme geçit vermeyeceğiz!

1960'lı yıllarda Türkiye'de işçi sınıfı giderek kitleselleşmekte, sendikal ve siyasal örgütlülük düzeyini arttırmaktaydı. Gençlik içerisinde devrimci fikirler hızla yayılıyordu. Üniversite gençliğinin merkezinde olduğu anti-emperyalist eylemler batı ile bütünleşmek isteyen sanayi burjuvazisine engel oluşturmaktaydı. 1970 yılının 15-16 Haziran günlerinde yüz binlerce işçi DİSK'i savunmak için ayaklandı. 12 Mart 1971'de verilen muhtıranın ardından ordu güdümünde kurulan hükümet işçi sınıfına ve anti-emperyalist örgütlenmelere saldırdı. Deniz Gezmiş, Mahir Çayan ve İbrahim Kaypakkaya gibi çok sayıda

gençlik lideri ve sosyalist militan katledildi.

12 Mart muhtırası ile işçi sınıfı ve anti-emperyalist mücadeleyi ezmeyi planlayan sermaye başarılı olmadı. 70'li yıllar, solun ve işçi hareketinin daha fazla kitleselleşip güçlenmesine sahne oldu. 12 Mart'ı izleyen süreçte solun yükselişini engellemek için faşist çeteler devlet kontrolünde destekleniyor ve kontrgerilla saldırıları gerçekleştiriliyordu. 1 Mayıs 1977'de yüz binlerce işçinin katıldığı mitinge kontrgerilla saldırısı gerçekleşti ve onlarca emekçi katledildi. Bir sene sonra bir kanlı saldırı da gençlik üzerine yapıldı.

Devlet katliamının sorumlularının bulunmasını istemedi

16 Mart 1978'de İstanbul Üniversitesi Merkez Kampüs'ten toplu olarak çıkan devrimci öğrenciler Eczacılık Fakültesi önünde bombalı ve silahlı saldırıya uğradı. Kendine ülkücü diyen faşistler tarafından gerçekleştirilen saldırıda Hatice Özen, Cemil Sönmez, Baki Ekiz, Turan Ören, Abdullah Şimşek, Hamit Akıl ve Murat Kurt isimli öğrenciler yaşamını yitirmişti. 50'den fazla kişi yaralanmıştı.

Saldırı sonrasında ortaya çıkan belgeler devletin katliamın sorumlularının bulunmasını neden istemediğini ortaya koyuyordu.

Katliamda kullanılan bomba kontrgerilla olan Yüzbaşı Mehmet Ali Çeviker'in deposundaki Amerikan modeli TNT kalıplarından yapılmıştı. Katliamdan 9 gün önce emniyete iletilen "Sol gruplara mensup öğrencilerin fakülteye devam etmeleri halinde 8-10 gün içinde bu grup üzerine dinamit atılacağı" bilgi notuna rağmen öğrencileri korumaya yönelik herhangi bir önlem alınmamıştı. Aksine 16 Mart günü güya öğrencileri korumak için gönderilen polis timinin başındaki Reşat Altay, öğrencileri meydan çıkışına doğru yönlendirerek katliamın zeminini hazırlamıştı. Saldırganları takip etmek için koşan polisleri de yine Reşat Altay durdurmuştu.

Katliamın ardından başlatılan soruşturmada Ülkü Ocakları İstanbul İl Başkanı Orhan Çakıroğlu, dönemin faşist liderlerinden Mehmet Gül, dönemin MHP İstanbul İl Başkanı Kazım Ayaydın ve Sıddık Polat gözaltına alındı. İçlerinden sadece Sıddık Polat'a hapis cezası verildi. O da, hapis cezası 5 Ekim 1982'de Askeri Yargıtay tarafından bozulunca beraat etti. Dava zaman aşımına uğradı. Burjuva yargısı dosyayı kapadı.

Devrim şehitlerinin anısını yaşatacağız!

Dosya kapandı fakat sınıf mücadelesi devam ediyor. 16 Mart katliamı bu memlekette emperyalizme ve sermayeye karşı hürriyet mücadelesini yükselten gençlere duyulan düşmanlığın göstergesidir. 16 Mart'tan bugüne faşist hareket kendini çok farklı kılıklara sokmuştur ama özü asla değişmemiştir. Faşizm tüm işçi sınıfının, ezilenlerin ve gençliğin düşmanıdır. Sermayenin hizmetindeki vurucu güçtür. Bugün de gençliğin hürriyet mücadelesinin karşısında istibdadın satırları, sopalı güçleri olarak karşımıza çıkmaktadır. 16 Mart'ı unutmamalıyız. Devrim şehitlerinin anısını, her yıl İstanbul Üniversitesi Eczacılık fakültesi önünde yaptığımız eylemlerin yanında faşizmin gerçek yüzü hakkında kitleleri bilinçlendirerek ve faşizme karşı omuz omuza mücadele yürüterek yaşatacağız!

Meslek liseliler gelecek mücadelesine bugünden başlamalı!

Patronlar ve hükümetler tarafından, fabrikalara yetişmiş, ucuz işçi sağlayan okullar olarak görülen meslek liseleri geleceğimizin şekillenmeye başladığı yerler. Bir taraftan meslek derslerimizin niteliksizliği, staj sömürsü, üniversiteye hazırlık derslerinin ise sayılarının az olması, okullarımızın çok kalabalık olması gibi birçok sorun bizlerin önünde birer engel olarak duruyor. Bu okullar bizi geleceğe değil patronlar tarafından sömürülmeye hazırlıyor.

Yasalara göre meslek liseli stajyer öğrenci haftada 3 gün, günlük en fazla 8 saat çalışabilir. Ancak işletmelerin çoğu bu iş saati sınırlamasına uymuyor. Yasa dışı şekilde uzun saatler çalışmak

zorunda kalıyoruz. Meslek liseli öğrenciler olarak fazlasına da şahit oluyoruz. Staj yapmak için gittikleri işletmelerde hafta sonu dahil olmak üzere 5 gün çalışan arkadaşlarımız var. Hiçbir iş güvenliği önlemi alınmamış işletmelerde staj yapıyoruz.

Staj yaptığımız sırada asgari ücretin üçte biri kadar maaş almamız gerekirken, birçok işletmede bu miktarın çok altında maaşlar alıyoruz. Buna rağmen fabrikadaki normal işçiyim gibi çalışıyoruz.

Meslek liseleri toplama kamplarına dönüşmüş durumunda. Yetersiz derslik ve okul sayısı nedeniyle, kapasitenin çok üzerinde sayıda öğrenci bu okullarda eği-

tim görmek zorunda kalıyor.

Meslek lisesi öğrencisinin üniversite hayalleri ise daha lise sıralarında suya düşüyor. Üniversite sınavlarında test edildiğimiz derslerin saatleri düşürüldü. Bu yüzden üniversite sınavlarında, diğer liselerde okuyan arkadaşlarımızdan daha geriden yarışa başlıyoruz.

Staj bizler mesleğimizi alanda öğrenelim diye olmalı, patronlar bizi kölelik koşullarında çalıştırın diye değil. Yasalarda belirlenen gün ve saat kadar çalışmalıyız. Eşit eğitim şartları herkes kadar bizim de hakkımız, kültür ders sayılarımız yükseltilmelidir. Öğrenci sayısını karşılayacak kadar okul ve derslik açılmalı, toplama kampı koşulları değil okul koşulları sağlanmalıdır.

Bizim sorunlarımızın tek çözümü meslek liseliler olarak örgütlenmemizdir. Bizler ancak bir araya geldiğimizde ve mücadele ettiğimizde bu sorunlardan kurtulabiliriz. Bizler geleceğin işçileri olarak gelecekte çalışacağımız fabrikalarda hakkımız için mücadele edeceğiz. Bu mücadeleye şimdiden başlamalıyız.

İTÜ Maçka'da işçilerin ve öğrencilerin yemekhane çilesi devam ediyor

İstanbul Teknik Üniversitesi (İTÜ) Maçka kampüsündeki yemekhane uzun süredir yemekhane işçilerinin de, öğrencilerin de şikayetlerine sebep oluyordu. Neredeyse her yağmur yağdığında hem yemekhanenin çatısından sular içeri giriyor hem de mutfakın gider borularından içeriye su taşıyordu. 1 Mart Perşembe günü de aynı şey oldu. Yemekhane mutfak borularından gelen su bastı, mutfak dezenfekte edildiği için okulda yemek servisi yapılmadı.

Maçka yemekhanesi işçilerinin şikayetlerine daha önce de sayfalarımızda yer vermiştik. İşçiler, kendi işleri haricinde bir

de yemekhanenin bu durumuyla uğraşıyorlardı. Okul yönetimi ise işçilerin tüm şikayetlerine kulak tıkıyor, yemekhaneyi ısrarla tadilata sokmuyordu. Üstelik taşeron işçilere göre, okul yönetimi bunu taşeron işçileri için bir tür cezalandırma yöntemi olarak kullanıyordu. Son olanlar işte bunların sonucudur. Ve bu durumdan her şeyiyle yönetim sorumludur. Yönetimin yanlışlarının faturasını ne yemekhane işçileri, ne de öğrenciler ödemek zorunda. İTÜ yönetimi yemekhaneyi tadilata sokmak ve işçiler için sağlıklı çalışma koşulları sağlamak zorundadır!

İstibdada, sömürüye, erkek egemenliğine, emperyalizme karşı, ekmeğe, gül ve hürriyet için 8 Mart'ta emekçi kadınlar en öne!

Sömürüye, esnek, güvencesiz, sendikasızsız çalışmaya karşı 8 Mart'ta emekçi kadınlar en öne!

Son açıklanan resmi rakamlara göre neredeyse her 5 kadından biri işsiz. Genç kadınlarda bu oran daha da artıyor, %29,8'e yükseliyor. Bu, her 3 genç kadından biri demek!

Her şeyin piyasaya terk edildiği bu düzende, iş bulabilen kadınlar da esnek, güvencesiz işlerde, sağlıksız koşullarda, düşük ücretlere çalışıyor. Ama emekçi kadınlar buna karşı yılmıyor, mücadelelerin içinde yer alıyor. Hatta bu mücadelelerin önünde yürüyor. Örneğin mi? HT Solar fabrikasındaki metal işçisi kadınlar bakın! HT Solar işçisi, daha iyi koşullarda çalışmak ve yaşamak için örgütlendi. İşten çıkarılma saldırısı karşısında üretimi durdurdu. Fabrikayı işgal etti. Ve kazandı! Bu mücadelenin önünde de metal işçisi kadınlar vardı.

8 Mart, emekçi kadınların erkek egemen kapitalist sisteme karşı bu mücadeleyi yükselttiği gündür!

Devrimci İşçi Partili Kadınlar, güvenceli, tam zamanlı, sigortalı, sendikalı istihdam hakkımızı savunmak için, çalışmak isteyen her kadına iş talebini yükseltmek için 8 Mart'a çağırıyor!

Kadına yönelik şiddete karşı 8 Mart'ta emekçi kadınlar en öne!

Sadece kadın işsizliği değil, kadına yönelik şiddet ve kadın cinayetleri de artıyor. 2016'da 328 kadın, kadın cinayetlerinde yaşamını yitirmişti. 2017'de daha da fazla kardeşimizi, 409 kadını kurban verdik. Yani bu ülkede her gün en az bir kadın erkek şiddeti dolayısıyla yaşamını yitiriyor! Dayak, cinsel taciz, tecavüzü de dâhil ettiğimizde kadına yönelik şiddetin

boyutlarını hayal etmek bile zor.

Kadına yönelik şiddet artıyor, çünkü bu iktidar şiddeti körükleyecek politikalar izliyor. Mahkemeler failleri kolayca serbest bırakıyor. Hükümet "tecavüz yasası" olarak anılan bir yasayı meclisten geçirmeye çalışıyor. Bir yandan çocukların cinsel istismarına karşı sözde önlemlerden bahsediyor ama diğer yandan müftülere nikâh yetkisi vererek çocuk gelinliğe davetiye çıkarıyor. Ama kadınlar bu alanda da susmuyor! Şiddete karşı yaşamına sahip çıkıyor. Kadın düşmanı yasalara karşı mücadele ediyor, bu yasaların geçmesini engelliyor!

Devrimci İşçi Partili Kadınlar, iyi hal ve tahrik indirimine karşı çıkıyor, kadınlara yönelik işlenen suçlarda ağırlaştırılmış cezalar uygulanmasını savunuyor. Kadınların erkek şiddetine karşı öz savunma hakkının meşru bir hak olduğunu ileri sürüyor. Şiddete karşı öz savunma örgütleri kurma çağrısı yapıyor. Ve tüm bu talepleri birlikte yükseltmek için 8 Mart'a çağırıyor!

Emperyalizme karşı 8 Mart'ta emekçi kadınlar en öne!

Bugün emperyalizmin ve Ortadoğu'nun gerici iktidarlarının izlediği politikalar sonucu, kadınların köle pazarlarında satıldığı, aşağılandığı, tecavüz ve işkenceye maruz kaldığı bir barbarlığın ortasında yaşıyoruz. Bu barbarlıktan kaçan ve Türkiye'ye sığınan kadınlar ya benzer tehditlerle karşı karşıya kalıyor, ya da en iyi ihtimalle emperyalist Avrupa Birliği ile yapılan pazarlıklarda diğer mültecilerle birlikte bir koz olarak kullanılıyor.

Devrimci İşçi Partili Kadınlar, Ortadoğu'da kadınlar emperyalizmin yarattığı bu yıkımın ve barbarlığın ortasında yaşadıkça hiçbirimizin güvende olamayacağına söylüyor. Geleceğimizi, yaşamımızı tehdit eden emperyalizme karşı mücadeleyi kadın kurtuluş mücadelesinin ayrılmaz bir parçası olarak meydanlara taşımak için 8 Mart'a çağırıyor.

İstibdada karşı 8 Mart'ta emekçi kadınlar en öne!

Türkiye'de adım adım inşa edilen istibdad rejimi, temel hak

ve özgürlüklerimize göz dikiyor. Bir gecede çıkarılan OHAL KHK'ları ile haklarımız elimizden alınıyor. OHAL yasakları mücadelemizin önüne dikiliyor. Emekçi halkın, ezilenlerin, kadınların iradesi zincire vurulmuş durumda. Ama bu zincirler öyle sarsılmaz, kırılmaz değil. Bu zincirler istibdada karşı mücadele ile kırılacak ve kırıldıkça emekçi halkın elleriyle Türkiye'nin yeniden kuruluşunun yolu açılacaktır.

Devrimci İşçi Partili Kadınlar, İstibdada karşı mücadeleyi yükseltmek için 8 Mart'a çağırıyor!

Sermayenin, emperyalizmin, istibdadın ve erkek egemenliğinin zincirlerini kırmaya Türkiye'yi zincirsiz bir Kurucu Meclis ile yeniden kurmaya çağırıyor!

"Ekmeğe ve Gül" şiarından "Ekmeğe ve Hürriyet" talebine: 8 Mart'ta emekçi kadınlar en öne!

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, emekçi kadınların mücadelesine dayanıyor. Önce doküma işçisi kadınlar 1857'de 10 saatlik işgünü ve insanca çalışma koşulları talebiyle greve gitti. Ardından 1908'de 15 bin tekstil işçisi kadın ABD'nin New York kentinde daha kısa çalışma saatleri daha yüksek ücretler, doğum izni ve oy hakkı talebiyle bir mücadele başlattı. Mücadele eden kadınların diğer işçilerle ilişkisini kesmek için, işçi kadınları fabrikaya kilitlediler ve fabrikada "bilinmeyen bir nedenle çıkan" yangın sonucu 129 kadın işçi yaşamını yitirdi. Kadınların yaşamları pahasına verdikleri bu mücadelenin en öne çıkan sloganı, "Ekmeğe ve Gül" idi. Ekmeğe, yaşama güvencesini, gül ise daha insanca, daha güzel, kadının da izini taşıyan bir yaşamı simgeliyordu. 100 yılı aşkın bir süre önce "Ekmeğe ve Gül" şiarıyla başlayan bu mücadele bugün bu topraklarda emekçi kadınların "Ekmeğe ve Hürriyet" mücadelesi ile devam ediyor.

Devrimci İşçi Partili Kadınlar, emekçi kadınları ekmeğimizi çoğaltmak için 8 Mart'a çağırıyor! Kadınların da sesinin eşit çıkacağı bir toplumu kurmak için meydanlara çağırıyor! Patronların emrindeki OHAL ve istibdad rejimine karşı "Kahrolsun istibdad, yaşasın hürriyet!" şiarını 8 Mart meydanlarında yükseltmeye çağırıyor!

Geçici işlerde, güvencesiz, düşük ücretlere ve esnek çalışmaya hayır! Güvenceli, tam zamanlı, sigortalı, sendikalı istihdam hakkımız! Çalışmak isteyen her kadına iş! Eşit işe eşit ücret!

Kadınların geceleri şiddetten korunabilmesi için sokaklar iyi aydınlatılsın, kamu ulaşımı yaygınlaştırılsın! Fabrikalara, işyerlerine personel servisi zorunluluğu getirilsin!

Kadınlara karşı taciz, tecavüz, cinayet suçlarını işleyenlerde iyi hal ve tahrik indirimlerine son verilsin! Kadınlara yönelik suçlara ağırlaştırılmış caydırıcı cezalar uygulansın!

Şiddete karşı öz savunma hakkını kullanan kadınlar yargılanamaz. Öz savunma yaptığı için tutuklanan, hüküm giyen tüm kadınlar serbest bırakılsın!

Kamu tarafından finanse edilen, kadınların yönetiminde yeterli sayıda kadın sığnağı açılsın! Erkek şiddetine karşı kadınların yönetimi altında öz savunma örgütlenmeleri kurulum!

Emperyalistler Ortadoğu'dan defolsun! Türkiye NATO'dan çıksın! İncirlik Üssü kapatılsın! Türk, Kürt, Arap ve İran halklarının eşit ve özgür geleceği yaşasın Ortadoğu Sosyalist Federasyonu!

Kahrolsun istibdad! Yaşasın hürriyet!

EKMEK, GÜL VE HÜRRIYET İÇİN 8 MART'TA EMEKÇİ KADINLAR EN ÖNE!

DİP'li KADINLAR BİLDİRİSİ

İstanbul'da 8 Mart mitinginde DİP'li Kadınlar "Ekmeğe, Gül ve Hürriyet" çağrısını yükseltti!

